

JE MAINTIENDRAI

DEDICAT RELAȚIILOR ROMÂN-OLANDEZE.

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

• Nr. 32 • 11-17 august • 1993 • 48 pagini — 95 lei

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICAȚIILE
Flacăra

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef **LIVIU TIMBUS**

Cel mai mare concurs popular de dezlegări

1 075 000 LEI PREMII

Doriți să câștigați premii frumoase? Cumpărați revistele noastre „Flacăra” și „Rebus”.

Pe această cale vă aducem la cunoștință lansarea de către S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. a unui mare concurs popular de dezlegări dotat cu numeroase premii. Concursul se desfășoară concomitent în revistele „Flacăra”, numerele 32, 33, 34, 35 din 11, 18, 25 august și 1 septembrie 1993, și în revista „Rebus” nr. 8 (844), din luna august a.c.

El va consta în dezlegarea a câte unui careu, desemnat în acest scop, din cele cinci numere de reviste menționate și trimiterea într-un singur plic recomandat a dezlegărilor și a celor cinci taloane până la data de 24 septembrie (data poștei), cu indicația **Pentru concursul „Publicațiile Flacăra”**. Este obligatorie scrierea completă pe plic, la expeditor, a numelui, prenumelui și adresei.

Participanților care vor trimite soluții corecte li

se vor acorda, prin tragere la sorți, următoarele premii:

- Premiul I în valoare de 200 000 lei
- Premiul II în valoare de 150 000 lei
- Premiul III în valoare de 100 000 lei
- Premiul IV în valoare de 75 000 lei
- Premiul V în valoare de 50 000 lei
- 25 mențiuni a câte 20 000 lei.

Din această revistă, participanții la concurs vor trebui să dezlege careul „Vara cu căldurile”, de la pagina 13, unde se găsește și talonul de participare.

O NOUĂ VICTORIE A DOMNULUI EVERAC: NU S-A LĂSAT SEDUS DE JEANA!

pag. 3

EROI ÎN '89, CERȘETORI ÎN '93. TINERII CARE ȘI-AU VĂRSAT ATUNCI SÂNGELE, ACUM VARSĂ LACRIMI!

pag. 4

Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ

Acasă la dl Cunescu

Distins, melancolic uneori, purtând cu sine o singurătate bogată – paradoxal, poate – în amintiri, domnul **SERGIU CUNESCU** reprezintă omul care a fost educat într-o altfel de lume, de societate și care, trăindu-și cea mai mare parte a vieții sub tăvălugul comunist, a reușit să nu se lase mancurtizat.

pag. 8-9

STRANIA ÎNĂLȚARE A MORMINTELOR DIN CIMITIRUL „PROGRESUL”.

PAGINA 11

Developări diapositive
Fotografii tip pașaport
Mărimi de fotografii la orice dimensiune

NUMAI LA

Kodak
EXPRESS

P-ta UNIRII Nr. 1, tel. 312.6257

Ați ajuns într-o situație limită?
Sunteți bolnav? Nu vă merg afacerile? Nu știți ce aveți de făcut?
Serviciile noastre de consulting vă stau la dispoziție!

pag. 10

GEPA
Center

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

URMEAȚĂ A V-A MINERIADĂ?

Filipeștii de Pădure

● Da, suntem de acord cu minerii lui Cosma. Cred că minerii ar trebui să aibă cel mai mare salariu din țară. (miner, anonim)

● În principiu considerăm revendicările cu caracter social îndreptățite, fără a cunoaște în profunzime problemele lor, dar suntem de părere că pretențiile salariale sunt exagerate, dacă ținem seama că minerii din Valea Jiului au salarii de două ori mai mari decât cei de la noi, chiar în condițiile în care minele de acolo sunt de categoria a IV-a, deci condiții mai grele de muncă.

(Plenaru Nicolae, inginer-șef electromecanic la mina Filipeștii de Pădure).

● Nu mai avem apă caldă de când a murit Ceaușescu. (miner anonim)

● Nu cred că se va mai repeta povestea cu Petre Roman. Ar fi, după părerea mea, o catastrofă națională. Dacă s-ar da satisfacție minerilor asta ar antrena revendicări în lanț de la celelalte categorii sociale, ceea ce ar amplifica spirala inflaționistă și ar încuraja rebeliunea. (Ion Vorniceanu, prim-viceșef sindical la mina Filipeștii de Pădure)

● Suntem puțini, ce putem face noi? Dacă am fi mai mulți și uniți am face și noi grevă. (miner, anonim)

● Dacă nu era Cosma nu aveam noi salariile pe care le avem acum. (miner, anonim).

**NOI SUNTEM PREGĂTIȚI!
VOI SUNTEȚI PREGĂTIȚI?**

IHĂĂ!..!

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■

De la Ana la Caiafa

Cu purtătorii de vorbe de la M.I. și Poliția Capitalei

● ULIERU ESTE UNIC. Cunoșcând prea bine ce ni s-a întâmplat la precedentele năvăliri minerești, am considerat că este bine să ne informăm cititorii dacă la o eventuală mineriadă poliția și jandarmii sunt în măsură să apere ordinea și liniștea publică. Pentru început am sunat la biroul de presă al SRI încercând să aflăm dacă acolo există informații care să dea indicii cât mai clare, că minerii vor veni (sau nu) în Capitală și dacă se va lăsa țara cu bumbăceală.

O voce dulce și plină de mister ne-a spus că dl Ulriu este în concediu și că „nu-i ține nimeni locul, pentru că este unicul purtător de cuvânt”. Ne-a mai zis să-l mai căutăm în cursul zilei, că mai vine! L-am căutat până ne-a venit nouă rău și tot nu l-am găsit!

● GALICEANU VREA INDICII. În continuare am sunat la Biroul de presă al Ministerului de Interne în căutarea dlui colonel Vasilescu. Și dânsul era în concediu!!! Am dat în schimb peste dl lt. col. Galiceanu C-tin care ne-a luat la rost, militărește: „de unde ați scos venirea minerilor în București?” Din aliați ani, don' colonel! După isteța întrebare, ne-a trimis să luăm legătura cu Poliția Capitalei și jandarmeria! Am insistat cu întrebarea dacă trupele M.I. sunt în măsură, etc., etc. Răspuns: „pe baza căror indicii să vă spun dacă sunt în măsură?” Am crezut că omul înțelege mai greu – și am avut dreptate, pentru că până la urmă a găsit răspunsul magic: „noi suntem în măsură să apărăm ordinea și liniștea publică oricând și-n orice împrejurare”. La munte sau la mare...

Poliția Capitalei se eschivează

Având în vedere experiența prodigioasă a mineriadei din București, m-am îndreptat către Poliția Capitalei.

Joi, 5 august: dl lt. col. Secrieriu, șeful biroului de presă, este în concediu (?!) Discut cu dl lt. maj. Erusencu Silviu care din start îmi recomandă – „cel mai indicat ar fi să vă adresați Ministerului de Interne și Jandarmeriei”. Insist în a afla dacă într-adevăr Poliția este pregătită să întâmpine acest eventual „incident”. Iată răspunsul primit: „eu, respectiv Biroul de presă, nu suntem în măsură de a furniza aceste informații. Aceste proiecte, operațiuni, sunt secrete”. În continuare aflu cu stupefacție că... „în orice caz, acestea se desfășoară... ca de obicei (?!)”. Nu cred că veți găsi pe cineva care să vă furnizeze aceste informații!

Văzând că nu am șanse pe această cale, insist să obțin o declarație de la dl. general maior Nicolae Nițu, având în vedere că nu făcuse încă o declarație în ceea ce privește problema eventualității venirii minerilor. Din păcate aflu de la lt. maj. Erusencu Silviu că pentru a purta o discuție cu dl gen. Nițu ziaristii așteaptă uneori și o lună.

Așadar, ceea ce mi-a mai rămas de făcut, a fost să-mi aprind o țigară în fața Poliției Capitalei, conform proverbului „răbdare și tutun”!

MARIAN MARIN ■
MARIAN GHITEANU ■
RALUCA VRABIE ■

Ce faceți, domnilor bucureșteni?

Vin minerii? Aceasta-i întrebarea? Pe domnul Văcăroiu nu-l mai chestionăm, pentru că ne spune în fiecare seară la TV. Nu mai vorbim de altele, pe care, la fel, nu știe cum să le scoată la capăt. Ce faceți, domnilor bucureșteni, dacă vin minerii, pentru că, așa cum s-a întâmplat mereu, guvernul s-a bătut, dar cel care a ieșit plin de vântăi a fost anonimul bucureștean.

„Pun mâna pe băta”

Minerii, care vor „îndrăzni” să vină în București primesc o amenințare de la un pensionar feros, Ion Ionescu, de 70 ani, care precizează: „Băta asta o am pregătită de la mineriada trecută și dacă acum vin tot cu băte, ies și eu cu băta în stradă, să apar Bucureștiului”.

Bucureștenele nu sunt la fel de curajoase. Iată ce spune Amelia Constantinescu, 20 ani, șomeră: „Când vin minerii, eu plec din București”, iar Marilena Vlad, 21 ani, asistentă medicală, declară: „N-o să ies deloc din casă”. Frica de minerii este justificată, având în vedere numeroasele violuri la care s-au dedat ortacii.

Știați că minerii pot fi întâmpinați și altfel, la intrarea în București? Iată ce are de gând să facă studentul Radu Sava, 20 ani: „O să le dau

flori”. Atenție, băieți, că le-ați mai dat flori și allora care au tras în voi la revoluție!

„Guvernul a scăpat situația de sub control”

Este părerea șomero-golano-revoluționarului Ilie Săftulescu, 43 ani, cu domiciliul în Piața Universității, după ce a fost evacuat din propria casă. Despre guvern, numai de bine. După ce va fi de domeniul trecutului! Cam așa gândește omul de pe stradă. Deși, Luția Dumitriu, 18 ani, elevă, îl sfătuiește: „Cred că ar trebui să le dea mai multă atenție” sau altfel spus, fă, dom-le Văcăroiu ceva, numai să nu vină în București! „Dar nu-i lăsa să se întindă prea mult la salarii”, cum spune inginerul-pensionar Gavrielescu, 84 ani, care a intrat în mină la viața lui: „Dacă guvernul vrea să aia e că minerii nu au dreptate, să continue cu atitudinea de până acum”.

„Sunt oameni care știu ce vor de la guvern”

Sau cum s-ar spune, când ați avut nevoie de ei, i-ați chemat, acum au ei nevoie de voi, domnilor guvernanți! E greu de contrazis afirmația domnului Petre Anuțescu, 43 ani, sortator mărfuri. Sigur că există și minerii care n-au venit niciodată în București. Doamna Iulia Vârlan, 26 ani, ingineră,

spune: „Există și minerii de treabă dar despre cei care au venit în București nu pot să spun decât că sunt niște sălbatici”. Domnul Ion Ionescu vede problema altfel: „Ca oameni, nu fac doi bani, pentru că s-au aliat cu forțele obscur-re comuniste și au bătut și ucis oameni nevinovați”.

Când e vorba despre „tătuțul” Miron Cosma, Marilena Vlad face distincție: „Sunt fel și fel de minerii: minerul-conducător, minerul-muncitor în mină. Miron Cosma nu este minerul în sine, dar nici un bun conducător nu e, după cum vorbește și ceea ce face”. Ilie Săftulescu îl consideră om politic, „pentru că e un om cu două fețe”. Dan Oancea are viziunea minerului care, în loc să intre în mină, s-a cățarat în copac: „Un individ care încearcă să beneficieze de niște drepturi pe care n-ar trebui să le aibă”.

Vin sau nu vin minerii? Pică nenea Guvernului sau ce mai are de gând să facă? Bucureșteni, sunteți pregătiți să mâncați, din nou, bătaie? Prea multe întrebări și nici o certitudine, până la ora asta. Cu sau fără minerii, cu sau fără guvern, România întărește zilele acestea prietenia cu țările Americii Latine, unde vom putea emigra fără viză.

DAN GHEORGHE ■

TELEVIZIUNEA, UN NESFÂRȘIT SCANDAL

Jeana Gheorghiu:

**„OAMENII NU IAU
UȘOR BOUL
DE COARNE!”**

— Demisia dvoastră reprezintă finalul unei stări conflictuale care exista de mai mult timp?

— M-aș putea acuza acum, gândind retrospectiv, că o bună bucată de vreme m-am amăgit la gândul că este o relație conflictuală între mine și Everac, cum spune românul — „o nepotrivire de caracter”. În momentul în care a început să capete contur această modalitate de a trage instituția după sine, de a impune o anumită conduită, încă am avut dubii dacă e bine sau

nu e bine să mă manifest, sau cum să mă manifest. Văzând, însă, cum sunt de preocupati colegii mei de a nu-și pierde, cu nici un chip, slujba în această instituție, m-am simțit dator să fac acest gest pe care unii l-au catalogat ca fiind sinucigaș! Mi se pare obligatoriu a atrage atenția opiniei publice și poate, că prin opinia publică nu vor ezita nici cei în drept — poate vom afla cine sunt aceia — să ia o măsură în ceea ce-l privește, pentru că este vorba de o instituție publică! Nu poate fi la cheremul cuiva!

— Ați spus că doriți ca gestul d-voastră să fie un semnal de alarmă pentru colegi, dar pe de altă parte, ați afirmat că nu vă așteptați la gesturi similare din partea lor deoarece sunt lași, obedienți!

— Ce să vă spun?! Ar trebui să am un frumos orgoliu și să spun că dacă măcar am zdruncinat ceva, puțin, în conștiința colegilor mei, încă este foarte bine! Dacă vor ajunge sau nu la un gest similar cu al meu, nu știu! Repet, mă îndoiesc că sunt în stare, pentru că oamenii sunt destul de condiționați de existența lor și poate că nu iau chiar așa ușor boul de carne!

— Dar pe dvoastră nu v-a condiționat existența?

— Așa este, dar, vedeți spre deosebire de colegii mei, eu nu sunt în fața primei întămplări de acest gen. Este a treia oară când instituția îmi terfelește demnitatea de om și de profesionist, cu aceleași metode și în aceeași manieră în care a făcut-o și înainte! Înainte am avut un an de zi-

DL EVERAC NU SE LASĂ SEDUS

Alăturat deciziei nr. 1131 din 25 iunie a.c. — prin care doamnei Jeana Gheorghiu i se retrage funcția de redactor șef al redacției tineret, domnul Paul Everac îi trimite și o scrisoare prin care încearcă să-și motiveze decizia. Ne pare rău că nu o putem reproduce în întregime, dar parcă nici nu ne îndurăm să vă lipsim măcar de câteva „sclipiri” ale ei.

„Analizând activitatea pe care ați desfășurat-o în ultimul timp am ajuns la concluzii negative.

Investigarea segmentului de tineret și în special de tineret universitar e total insuficientă, acest tineret nefiind atras în laturile lui de disponibilitate intelectuală, de investigație socialistă, ci în demersuri concrete, de cele mai multe ori banale, sau cu o cosmetică vag-romantioasă. Dezbaterile n-au profunzime, ele se înscriu la minima rezistență a prezentării unui model autohton sau străin fără să poată determina un orizont sau să releve vreo cută ascunsă a sufletului. (...) Dincolo de miza concursului și a jocului, apariția Dvoastră prelungită în acest context n-a avut darul să convingă de calitățile unei prezentatoare pline de seducție. (...) Pe post mi-ați făcut observații și aluzii nepermise”.

— Ce se va întâmpla în continuare sâmbăta, în afara de tablete? Aflăm la sfârșitul scrisorii.

„În ce privește Ora 25 — Tranzit vă este cunoscută poziția mea după care doresc să aduc îmbunătățiri programului de sâmbăta după-masă, cu sau fără Dvoastră”.

MARIAN GHIȚEANU ■

Lucia Hossu Longin:

**„EU SUNT
HOTĂRĂTĂ
SĂ REZIST!”**

— Cum apreciați gestul doamnei Jeana Gheorghiu?

— Mi-e foarte greu să pun o etichetă acestui gest! El provine dintr-o mare bulversare sufletească, dintr-un război de durată, de uzură, dintre Jeana și colegii ei din Consiliul de administrație, care, după cum s-a văzut, sunt total inapți la capitolul solidaritate, fraternitate, și la capitolul — dacă vreți — interes comun, față de această instituție. Eu nu vreau să-mi iau rămas bun de la Jeana! O socoteam pe Jeana printre luptătorii Televiziunii, făcea parte din „zidurile” ei, pentru că este printre puținii realizatori de emisiuni în direct. Aceasta este o mare calitate astăzi și întotdeauna.

Am fost în Occident și am văzut că sunt foarte puțini realizatori care pot să ducă la bun sfârșit o emisiune în direct! La noi îi numeri pe degetele unei mâini — Țopescu, Tatulici, Jeana. Nu trebuia să se ajungă aici! Mie mi se pare că în ultima vreme, datorită funcțiilor pe care le-a avut, Jeana și-a pierdut proiectele adevărate, de lucru, pentru că, după opinia mea, Tranzit Ora 25 nu era un proiect, era o emisiune amalgamată și cu semnificații comerciale! Eu am un proiect de lucru, un proiect cu care intru în dialog cu această țară, un proiect a cărui importanță pentru telespectatori era foarte mare și din această misiune a mea nu pot să-mi dau demisia! Încerc să lupt pe cât este posibil în Televiziune, încerc să rezist, să mă bat pe toate căile! Am spus-o și o spun tuturor — și în Televiziune — fac tot ce îmi stă în putință să fiu un om integru în această instituție, pentru că eu cred că instituția poate fi recreată mărind proporția de oameni integri din ea, și nu părăsind-o!

MARIAN GHIȚEANU ■

INSTANTANEU IMPOSIBIL

PREZENTAREA ADEVĂRULUI DESPRE TERORIȘTI ȘI MINERIADE

„Everac trebuia să-și dea demisia”

Cine n-o cunoaște pe Jeana Gheorghiu, omul „fără prejudecăți, fără interdicții, fără ipocrizie”? Dar cine nu-l cunoaște pe omul-tabletă, Paul Everac? Și, mai ales, cine n-a auzit de războiul iscat între cei doi? Dumneavoastră ce părere aveți de acest război? Am pus această întrebare omului de pe stradă, telespectatorului.

Carmen Georgescu, 23 ani, controlor trafic: Nu ar fi prima oară când în Televiziune se face ceva, fără a se cere părerea telespectatorilor. De ce nu ne întreabă nimeni când se face schema de program sau când un redactor important este dat afară pe ușa din dos?

Irina Vântu, 38 ani, economist: Am o părere foarte proastă despre cum e condusă Televiziunea, din 1990 încoace, dar de când a venit Everac, este o înrăutățire evidentă și e păcat că niște oa-

meni cu verticalitate, cum e Jeana Gheorghiu, sunt înlocuiți și înlocuiți cu niște oportuniști, ca Emanuel Valeriu sau Cornelius Roșianu.

Klaus, 25 ani, patron: Bănuiesc că pe Everac îl deranjează că Jeana a făcut întotdeauna emisiuni pentru tineri. Everac vrea să facă zece tablete pe zi. Sper că în curând o s-o vedem pe Jeana sus, la etajul unsprezece.

Cristea Dumitru, 40 ani, vopsitor auto: Mai bine să-și dea Everac demisia, că ne-am saturat de tableta lui, ne-a albit. Jeana Gheorghiu e o doamnă și Everac e un țap.

Mihai Voineag, 25 ani, inginer: Gestul Jeanei nu va fi luat în seamă de aproape nimeni și nu va conta.

Leonard Miron, 24 ani, redactor T.V.: Respectând profesionalismul doamnei Jeana Gheorghiu, înclin să-i dau ei dreptate. Mi-ar fi plăcut să plece altcineva din Televiziune.

Aurel Saramet, 43 ani, Director Fondul Proprietății de Stat: Dacă domnul Everac ar mai scrie, ar fi un câștig mai mare decât cel „adus” ca director al Televiziunii.

Ana Vitan, 35 ani, vânzătoare: Dacă s-ar putea să-și dea demisia Everac, ar fi foarte bine.

Mariana, Crăciun, 40 ani, profesoară: Atitudinea Jeanei mi se pare demnă. Dacă nu te mai poți respecta ca om și ca profesionist, e bine să renunți. Tableta lui Everac îmi provoacă greață.

Alexandru Angheluță, 23 ani, funcționar: Ar putea fi și o motivație politică, așa cum susține Jeana Gheorghiu, dar ar putea fi și o problemă personală. De multe ori s-a încercat să se dea o tentă politică unui conflict personal.

DAN GHEORGHE ■

Istoria adevărată, nu cea inventată

VICTIME IERI, VICTIME AZI

CEEA CE NU ȘTIM ȘI ÎNCĂ NU S-A SPUS

EROI-MARTIRI : 994

RĂNIȚI : 2 800

LUPTĂTORI : 2 531

ȘTEFAN ADAM :

„Am refuzat să primesc brevetul și medalia de luptător de la Președinție căci mi-am dat seama că nimănui nu-i pasă de noi !

Adam Ștefan s-a întors din morți. S-a aflat în comă, profundă, până pe 7 ianuarie. Lângă patul său se găseau un sicriu și un costum de haine (primit de la ajutoare, donat de către un medic francez impresionat de curajul și tinerețea muribundului - n.n.). El a avut un vis straniu. La un moment dat nu a mai auzit vocile celor din jur și plânsul părinților săi. A „adormit”, și-a văzut corpul zăcând pe pat, într-o fracțiune de secundă și-a re trăit întreaga viață. A ajuns, apoi, la o poartă imensă unde mulți, foarte mulți intrau... Atunci, a vrut să pătrundă și el, luat de val. În pragul porții a apărut un bărbat care i-a spus că timpul lui nu a sosit încă și să se întoarcă. „Visul” s-a încheiat și Adam Ștefan s-a „trezit din somn”

• **Au înfruntat cu pieptul gol gloanțele represiunii**

• **Azi, cerșesc mila guvernului, uități, ostracizați sau chiar prizoniți**

Acest tânăr este realmente disperat. Scăpat cu viață, ca prin minune, în urma împușcării, rămâne fără splină, plămânul stâng și o bucată de intestin gros. Tratat cu dispreț de către „oficialități”, desconsiderat și umilit, nu rezistă psihic și încearcă, în mai multe rânduri, să se sinucidă. În prezent, este internat la Clinica de Nevroze din localitatea Palazu Mare. A venit, în mod special, la București, pentru întâlnirea noastră căci simte că are ceva de spus și că trebuie să o facă

Am încasat cinci gloanțe în plin

ȘTEFAN ADAM, 25 ani, Medgidia :

„Urmărit de milițieni pentru vina de a fi adăpostit un prieten din Timișoara hăituit și mort de spaimă, am părăsit Medgidia pe 22 dimineața. Am ajuns la București și m-am dus direct la Televiziune. Mi-am amintit că, de fapt, col. Oană, șeful trupeilor de securitate și pază a Televiziunii, mă cunoaște foarte bine de pe vremea când efectuam stagiul militar la U.M. 1210. Într-adevăr, colonelul m-a recunoscut imediat și mi-a încredințat misiunea de a transporta răniți cu un „DAC” la diferite

spitale. Tot eu căram și muniție din Ghencea. Col. Oană m-a salvat din „ghearele” gen. Tudor, care se agita foarte tare în căutarea teroriștilor... El m-a prins tocmai pe mine, mi-a luat cheile de la mașină, m-a pâlmut, a ordonat să fiu legat cu sârmă de mâini și să mă închidă, alături de Teodor Holban (cel care a intrat primul în Televiziune, care a participat la prima transmisie, care, în prezent, este președintele Asociației „Clubul TV 22”, n.n.) și de mulți alți „teroriști”. În realitate, gen. Tudor a eliberat multe persoane extrem de suspecte capturate de revoluționari. În sfârșit, scăpat de furia devastatoare a generalului —

pensionar venit să se afle în treabă, am plecat cu un nou transport de răniți spre Spitalul Grivița. Avea să fie ultimul... La intersecția bulevardelor „1 Mai” și „Miciurin”, pe 23, puțin după prânz, am fost împușcat în cinci locuri. Am simțit o căldură extrem de puternică și, după scurt timp, am leșinat. Toți răniții pe care îi transportam au fost măcelăriți. Au scăpat cu viață numai Beatrice — din Constanța — și prietenul meu Lupu Nicușor, care însoțeau răniții. Apoi a început calvarul... În București, doctorii mi-au descoperit doar patru gloanțe pe care le-au și extras odată cu splina, plămânul stâng și o bucată de intestin gros. Al cincilea glonte și-a făcut simțită prezența în... Italia pe când mă aflam la Campionatele Mondiale de Fotbal. Am fost operat, dar rana mi-a supurat timp de doi ani... Ambiția mea era să muncesc, să încerc să trăiesc, să fiu un om normal. În '91 m-am angajat, prin bunăvoința directorului respectiv, la I.A.S. Cernavodă, sectorul construcții. Ca tehnician într-o fermă, munca era foarte grea. Rezistam eroic, mai aveam speranța că voi fi sănătos ca la început, dar rana aceea, ultima, tot nu se închidea. Am fost propus și susținut de către Asociație, să plec la un tratament în Germania, în septembrie '92. Am fost respins de către un medic de la Spitalul de Urgență. Atunci am înțeles că dacă nu am dat bani în dreapta și în stânga, că dacă nu am nici un fel de relații pot să mor liniștit, cu zile... Colac peste pupăză, mi-am pierdut și locul de muncă. Atunci am luat-o razna. Am avut multiple tentative de sinucidere, crize de nervi cumplite. (Plânge n.n.). Nici un tratament nu mi se potrivea, nici credința mea fierbinte nu m-a ajutat... Știți, am refuzat să primesc brevetul și medalia de luptător de la Președinție căci mi-am dat seama că, de fapt, nimănui nu-i pasă de noi, că am fost lăsați de izbeliște, ai nimănui și, să fie clar, nu merităm o astfel de soartă. Ultima tentativă de sinucidere am avut-o acum o lună, când am înghițit doi pumni de medicamente. Eram atât de disperat și de bolnav. Ne chinuim, trăiesc de pe o zi pe alta din salariul soției și din ajutorul familiei mele, iar când a sosit momentul să ridic de la Prefectură cei 140.000 lei ce s-au dat de „Ziua Eroilor”, dna Stoian, de la casierie, mi-a aruncat în față : „CertIFICATELE VOASTRE SUNT FALSE, NU AVEM BANI PENTRU „EROI”. ...Nu am găsit forța să o contrazic, am plecat și restul îl știți. Asta e tot, asta este viața mea distrusă și inutilă. De ajutoare pentru răniți nu am beneficiat. A profitat de ele, printre alții, Șofran Radu de la Asociația Răniților în Revoluție care și-a însușit și diurnele cuvenite membrilor acestei asociații aflați la tratamente. Acum, acest „domn” a înființat o nouă... asociație. Tot înainte, tova-

răși ! Hectarul de pământ cuvenit nu l-am primit. Am primit, prin bunăvoința primarului nostru, dl. Pintilie, un apartament de două camere, un mic spațiu comercial și două butelii. Primarul ține la noi, cei doi răniți din Medgidia. Dar ce folos ? Eu sunt încă grav bolnav și nepuțințos. Dumnezeu să ne ajute !”

Pentru perioada petrecută „la Revoluție”, mi-am luat concediu fără plată

ANA IONESCU, vechea noastră „cunoștință” mama Ana :

„Pentru perioada în care am lipsit de la serviciu fiind „mobilizată” în Televiziune, șefa mea, dna Tudor m-a obligat să-mi fac cerere de concediu fără plată. Nu vă mai povestesc ce-am pățit când, pe 21, am declanșat grevă ca semn de solidaritate cu cei de la „Pionierul”. Am fost mutată dintr-un birou în altul, mi s-au făcut ceajuri calmante, mi s-au oferit țigări. Am fost dată pe mâna securistului care, bălat de treabă, mi-a spus : „Iasă, tanti Ionescu, te duceam până la tramvai și îți dădeam

drumul”. Am fost nevoită să mă pensionezez căci teroarea declanșată de șefa mea devenise insuportabilă. M-am pensionat la 51 ani, după 25 ani de muncă. Eu sunt sănătoasă, aș putea munci, dar pentru „babe” nu e loc nișă. Așa m-am decis să obțin hectarul de pământ ce ni se cuvine. Am depus cererea la primăria comunei Iilava. Nu se poate rezolva. Primarul găsește tot felul de scuze mai mult sau mai puțin plauzibile : nu avem, nu dăm, nu se poate. Supărat de insistențele mele, de altă treabă n-am, primarul mi-a spus că regretă profund că mi-a acceptat dosarul și o să-mi dea bucățica de pământ unde o să aibă el chef, în spatele fabricii de cauciuc sau în spatele închisorii ! Așa suntem tratați oriunde ne ducem pentru a ne cere drepturile. În vremea lui Ceaușescu, ilegalităților li se întindeau covoare roșii, iar noi, cei care, cu puterile noastre, am schimbat un regim suntem batjocoriți, jigăniți, bolcotați, suntem tratați drept impostori și îmbogățiți peste noapte, niște dușmani, niște paria”.

SILVIA DUMITRESCU, secretara Asociației „Clubul TV 22” :

„Este inadmisibil ca un om grav mutilat — piciorul drept mai scurt cu șapte centimetri — să fie tratat ca un infractor numai pentru că statul român l-a pierdut din evidență”.

„Pașaportul dumat este un fals ordinar”

CAZUL PAUL VOICU, rănit la Televiziune în noaptea de 22 spre 23. Relatează dna. Silvia Dumitrescu, secretara Asociației „Clubul TV 22” :

„Răspunzând apelurilor disperate lansate din Televiziune, dl. Voicu, împreună cu prietenul său, se aruncă în propriul automobil și se îndreaptă în mare viteză spre barajul care tocmai se ridică. În condiții extrem de dubioase, când se trăgea din toate direcțiile, mașina este mitraliată. Prietenul plătește cu viața, iar dl. Voicu este secerat de o rafală : ambele picioare și mâna stângă. Din piciorul drept, îl vor lipsi, de atunci șapte centimetri și jumătate de os. Internat de urgență la spitalul cu același nume, ajunge în fața în care i se solicită semnătura pentru a i se amputa piciorul Refuză cu îndârjire. În martie '90 pleacă la trata-

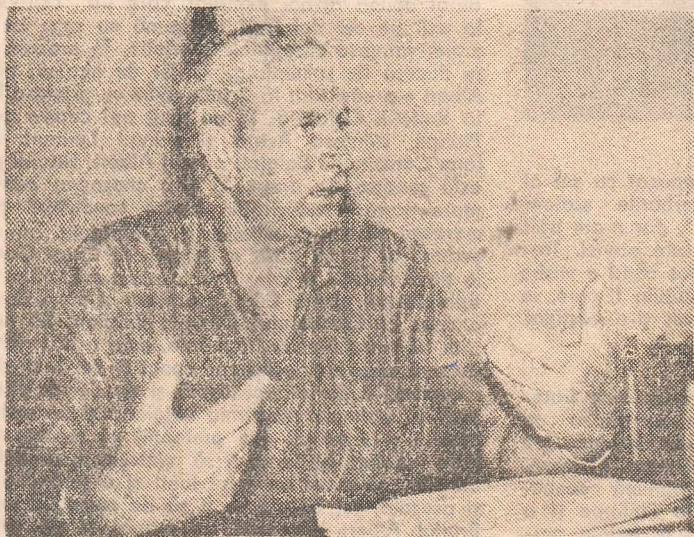
ment în Italia, cu pașaport de serviciu eliberat de Ministerul Sănătății, de unde revine în iunie '93. În toată această perioadă poate face dovada internărilor sale în două localități : Arezzo Lecco, suportă patrusprezece intervenții chirurgicale, cu protezări metalice interne și externe. Ajunge în țară prin mila unei familii de români. El este un rănit de care statul român a uitat definitiv. Am fost cu „cazul Voicu” la Fondul „Libertatea” pentru a solicita un ajutor pe care acesta îl merită din plin. Spre stupefacția noastră dl. Văsculescu aruncă o privire superficială asupra actelor și ne aruncă în față : „Am mai văzut de astea, pașaportul e fals !”.

— (va urma) —

BRĂDUȘA NICOLAE

Fotografii de FLORIN IONITA

ȚIGANII SE BAT ÎNTRE EI PENTRU DREPTUL DE A-I FURA PE ROMÂNII

S-a lăsat cu abureală

Scântela războiului a fost aprinsă de doi țigani, unul argintar, celălalt lingurar, care s-au certat pe o casă, cine dintre ei să fie stăpân pe ea. Era sâmbătă, 17 iulie, aproape de miezul nopții și trăsese oamenii o beție, până să se ia la ceartă. Argintarul ayea la el o sabie, eu care a dat după dușman, dar a nimerit în gard și s-a rupt, o bucată ricoșând în capul unui țigănuș de un an și jumătate, din neamul lingurarilor. Imediat s-a dus vestea că argintarul l-a luat gâtul bletului copil. În realitate era în afară de orice pericol, după cum au spus medicii la spital, fiind lovit în frunte. Nimeni însă nu bănuia ce va urma a doua zi.

„Ziceai că e război”

Tânărul Dumitru Alexandru

povestește: „I-am văzut pe țigani lingurari venind cu băte, furci, cuțite. Parcă ziceai că e război. Au ocupat șoseaua București — Târgoviște și n-au mai dat voie să circule nimic. Au ieșit prima oară pe la poliție, l-au luat pe șeful de post și l-au dus la primărie. Au adus-o și pe Marinescu Mariana, notarul. L-au băgat forțat în primărie și au zis că nu le dă drumul până nu vine Televiziunea”.

A apărut și domnul primar, într-o limuzină cu numărul „B — 182”. Țiganii încep să-l hulduie și o țigancă strigă: „Te-ai dat cu argintarii!”, la care domnul primar îi răspunde: „Ia dă-te fa mai încolo!”, după care se duce în mijlocul „răsculaților” și-i întreabă: „Ce vreți bă?”, răspunsul lingurarilor venind imediat: „Să-i dai afară pe argintari, să plece din comună!”

Domnul primar s-a dus în

ACEST RĂZBOI SE DUCE ÎN COMUNA MOGOȘOIA, ÎNTRE ȚIGANII ARGINTARI ȘI CEI LINGURARI. PRIMARUL COMUNEI, DOMNUL DAN-CLAUDIU TĂNĂSESCU, ARBITREAZĂ BĂTAIA. IATĂ CE SPUNE DOMNUL-SA: „CU OCAZIA MARIÎ BĂTAII DIN MOGOȘOIA, AU VENIT ÎN COMUNĂ EFECTIVE PUTERNICE DE POLIȚIE, CARE

AU ÎNCEPUT SĂ PATRULEZE ZI ȘI NOAPTE PE TOATE STRĂZILE. ATUNCI AU VENIT LA MINE ȚIGANII LINGURARI ȘI MI-AU SPUS CĂ SĂ IAU POLIȚIA DIN COMUNĂ, CĂ PEA UMBLĂ ZIUA ȘI NOAPTEA ȘI EI NU MAI AU CE SĂ FURE ȘI LE MÔR COPIII DE FOAME ACASĂ.” DUPĂ TREI ZILE, POLIȚIA A PLECAT DE UNDE VENISE.

mijlocul hoților fără frică de moarte și asta nu pentru că avea în spate trupe puternice de poliție, sosite de la București sau pentru că îi știe lași pe lingurari, ci pentru că avea în mașină o pușcă de vânătoare, dar nu numai atât, cum precizează domnia-sa: „Sunt purtător de armă de apărare. Am acest drept obținut (?) pe diverse căi”.

Primarul cu pistolul, poliția cu bastonul

Cert e că până la urmă poliția a făcut oarece ordine, s-a dat drumul la circulație, după care, în zilele următoare, a fost chemat la primărie bulibașa argintarilor. Ca să vezi și să nu crezi ce răi sunt argintarii: în comuna Mogoșoia sunt doar opt familii din această „specie” dar ce familii, exclamă primarul: „Ursarii câștigă foarte mult, pe căl nu prea creștinești și vin cu niște mașini, de-ți iau ochii. Nu știu cum reușesc să meargă în Germania, așa cum mă duc eu în Bufta, deși e podul rupt și trebuie să ocolească. Toți își dau aere, că sunt plini de valută. Aștia sunt aceiași tip de țigani, care au creat probleme în comunele Bolintin și Ko-

gălniceanu. Ei sunt prea bogați și sunt invidiați de lingurari, care sunt amărâți. Ursarii fură la modul serios, dau spargerii mari, pe când lingurarii fură mai o găină, mai un porumb”.

Un cartier de lux în Mogoșoia

Domnul primar are în proiect construirea unui cartier de lux în Mogoșoia, un fel de al doilea Primăverii nomenclaturist și aici vor locui toate personalitățile comunei: Crin Halaicu, Petre Mărculescu, Fănuș Neagu, Gică Hagi și tot așa mai departe. Domnul primar îi este rușine, probabil, cu țiganii din comună, niște amărâți, ducându-și zilele de azi pe mâine și atunci vrea s-o populeze cu personalități, oameni cu bani, cu relații, așa cum îi plac domniei-sale.

Și iată că s-a ivit, pe neașteptate, posibilitatea transunerii în viață a cutezătorului proiect. Bulibașa argintarilor a făcut o propunere primăriei. Argintarii și lingurarii locuiesc împreună și pentru a nu se mai certa, argintarii sunt dispuși să se mute în altă parte a comunei. Oare unde îi va

muta domnul primar pe cei plini de bani și cu multe relații?... O să-i vedem peste câțiva ani pe bulibașa argintarului și pe Crin Halaicu vecini de stradă?

Cum s-a împăcat capra cu varza

În urma evenimentelor din 18 iulie, a fost arestat țiganul argintar Marin Livius, 24 ani, tatăl a doi copii, pentru infracțiunea de ultraj, adică cel care a dat cu sabia în gard. Ce va urma nu-i greu de intuit. Ne vine în ajutor tânărul Dumitru Alexandru: „Am prins un țigan anul trecut. Fura pepeni. L-am legat de căruță cu sârmă și așa l-am dus la poliție. L-au dat drumul”.

Țiganii fură de pe ogorul țărănilor, cu sacii, porumb, cartofi, dovlecei, roșii, fasole și românului îi este frică să se pună cu ei de teamă că-l omoară. Apoi îi vezi pe țigani jucând barbut, pe milloane furate, după care se încăieră pe bani și trebuie să vină camioane întregi de poliști, să-l potolească. Românul stă pe margine, se uită și oftează.

DAN GHEORGHE ■

GARA DE NORD — LOCUL CELOR PIERDUȚI

Niciunul dintre acești pierduți nu știe ce va face mâine. Pentru ei viitorul nu există. Există doar chiorăitul majelor, lumea care îi ocolește, pentru că sunt împușiți și îndobitociți. Când îi vezi, înțelegi că nimeni n-a încercat, în nici un fel, să-i ajute până acum, deși s-au făcut valuri de promisiuni

Aurolacul ține de foame

Afirmația aparține unui copil al nimănui, de 16 ani, pe nume Sumănuș Romică. El a ajuns în București acum mai bine de o jumătate de an, fugit de acasă, din Călărași, pentru că are o mamă bețivă, care îl bătea toată ziua și un tată plecat în Germania. Cu ce se ocupă în Gara de Nord? Nu se aștepte s-o spună pe pleau: pungășie, dar, mai mult decât atât, suflă în punga eu aurolac, pentru că îi ține de foame și îi dă vise mai frumoase decât realitatea.

Murdar și schiop, toți mă gonesc

O definiție mai completă și-o poate da Enrică Constantin, de 19 ani, orfan, absolvent a unsprezece clase și a unei școli profesionale, calificat în meseria de cofetar-bucătar, handicapat fizic: „Aurolacul e lac amestecat cu bronz. E folosit la ramele de tablouri și la sobe, dar e bun și pentru om, că se face să ulți de necazuri, timp de o oră, cât ține efectul, după care ți-l din nou”.

Enrică povestește cum a fost dat afară din casa de orfan, când a implinit 18 ani: „Eu lucram la cămin, că directorul Mazilu Constantin n-a vrut să mă dea afară, dar au venit de la Comisariatul militar de la Bacău, un locotenent-major și un maior, care au spus că dacă nu pot să merg în armată, nici în cămin să nu mai stau. Casa de copii era în Târgu Ocna. Ul-

tima oară am stat cu chirie la cineva în Buzău. Plăteam 4000 lei pe lună. Eu sunt din Bacău. Acum mă descurc cum pot, dar n-am buletin, că a rămas la casa de orfani și n-am găsit nicăieri de lucru, că cine mă vede așa, murdar și schiop, mă dă afară”.

Relieve vii ale unei alte epoci

Duca Tiberiu, de 18 ani, din Buzău a venit în București acum cinci luni, pentru că tatăl său vitreg l-a gonit de acasă. Mama l-a dat și un șut la plecare. Nu are bani și preferă să moară de foame, decât să fure sau să dea în cap pentru bani. Mănâncă resturile de la cantina C.F.R.-ului A uitat buletinul acasă și nu se poate angaja nicăieri, deși e calificat în meseria de lăcătuș mecanic, cu școală profesională.

Un caz aparte îl reprezintă Ion Valerică, 18 ani al cărui fel de a fi aduce foarte mult cu cel al animalelor: vocea ca la 80 de ani, păr pe față și pe corp, legând cu greu cuvintele, temător la apropierea unui om. Este din Brăila și a fost dat afară din casă de părinți, în urmă cu patru ani. Tatăl e pădurar, iar mama „dă foc la lemne”. A venit în București acum două săptămâni și spune că nu a mâncat nimic de trei zile. Cetățenii străini îl fotografiază, ca pe o relictă a unei alte epoci.

Hamal de ocazie

În Gara de Nord, ca hamal, se câștigă în jur de o mie de lei pe zi. Așa fac Geană, Mihai, de 47 ani, din Slobozia, care a fost cioban la viața lui, dar l-au păcălit la bani și a plecat să câștige mai bine la București, „că în București a venit și Regele Mihai”. Vrea să se întoarcă acasă, imediat ce strânge bani. În Capitală a venit acum două luni, fără „chior belșug” în buzunar, așa cum a venit și Pantei Gheorghe, acum un an și jumătate, din Călărași. „Am 41 de ani, șefule și n-o am decât pe mama, fir-aș al dracului! Car și eu la oameni bagajele și dă fiecare cât îl lasă inimioara, că nu fac altele, nu fur, băieții de la Poliție mă știe cuminte și nu să ia dă mine”.

Poliția își cunoaște clienții

Poliția Gării de Nord cunoaște obiceiurile „chiriașilor” acestei zone, care dorm la „umbra” locomotivelor, după ce se întorc seara din oraș. „Iarna sunt mult mai mulți aici”, spune vânzătoarea de la un chioșc, „dar n-am avut nici odată probleme cu ei, deși de unii mi-e frică atunci când le văd mutrele, dar poliția e întotdeauna pe fază”. Polițiștii cunosc zonele unde dorm acești nefericiți ai vieții, știu când pleacă și când vin în gară, știu cu ce se ocupă fiecare dintre ei și imediat ce unul a „călcat greșit”, îl și înhață și îl se face dosar. Pentru acesta, viitorul e limpede.

DAN GHEORGHE ■

ASFÎNȚITUL CRAILOR?

Cei trei crai de la răsărit de Prut, Mircea Snegur, Petru Lucinschi și Andrei Sangheli, au fost la București, pe rând sau toți odată, devenind astfel, pentru un anumit număr de ore, și crai de Curtea-Veche. Ultima oară, pe 17 iulie anul acesta, se poate spune chiar că s-a refăcut, pe malurile dulcii Dâmbovițe, grupul vesel al celor patru. Dar dacă cele susținute oficial cu privire la această vizită, cum că în cursul ei n-a fost abordată chestiunea aderării Basarabiei la C.S.I., sunt adevărate, atunci înseamnă că președintele Ion Iliescu a acceptat să joace rolul umilitor de Pîrgu, de bufon al celor trei, pus pe făcut tumbe și giumbușlucuri de vorbe goale, spre păcălirea și a românilor din România, făcuți să creadă că în cele din urmă Bucureștiul și Chișinăul s-au regăsit, și a celor din Basarabia, cărora prin această vizită li s-a sugerat că fraților lor de la apus de Prut și forurilor politice din România intrarea Republicii Moldova în C.S.I. le este indiferentă.

Isă cele petrecute acum o săptămână în Parlamentul de la Chișinău au dat peste cap socotelile crailor. Că respingerea intrării în Comunitate l-a lăsat pe cei trei fără grai, le-a luat pur și simplu piuitul, am văzut cu toții la televizor. Nu le venea să creadă, nu se puteau aduna, parcă fuseseră loviți cu o măciucă în moalele capului sau drogați. Dar nu asta-i important. Își vor reveni, desigur. Important este ce consecințe politice e de așteptat să aibă respingerea intrării Moldovei de peste Prut în C.S.I. Legat de aceasta, câteva precizări se impun.

Mai întâi, că votul din parlamentul de la Chișinău, în cazul în care ar fi fost favorabil includerii Moldovei în C.S.I., n-ar fi fost imuabil, beton armat, n-ar fi pecetluit soarta Basarabiei și a basarabenilor pentru totdeauna, sau, să zicem, pentru o mie de ani. Așa-ceva, în cazul dat, când e vorba de o felie tăiată dintr-un popor, dintr-o națiune, nu se poate. Reunirea Basarabiei cu țara-mamă, adică reintegrarea României — am mai spus-o —, este, în perspectiva istoriei, inevitabilă. Un parlament basarabean cu o altă componență ar fi votat, fără îndoială, peste un anumit timp, ieșirea din C.S.I. Însă un vot, acum, favorabil intrării ar fi îndepărtat în mod considerabil momentul desfășurării hotărârii de pe Prut. Iată de ce fapta celor 22 de deputați — pe care craii de la putere contau — de a se fi pronunțat împotriva înglobării Basarabiei în Comunitatea krenlinistă echivalează cu un gest de înalt patriotism și istoria trebuie să-l înregistreze ca atare.

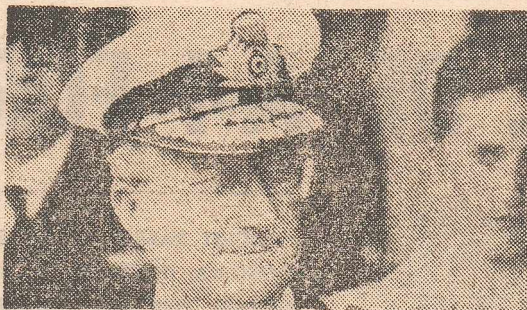
În al doilea rând, e de determinat cum se va descurca Basarabia de aici înainte, pe ce drum va merge ea. Evident, basarabenii regretă foarte mult că n-au în momentul de față un frate mai mare bogat, cum au avut redeșiții, astfel încât reintegrarea României să se realizeze după model german. Regretăm acest lucru la fel de mult și noi, românii din dreapta Prutului. Însă basarabenii, oricât au fost ei (și mai sunt și acum) de mințiți de ruși și de slugile rușilor, oricât de dură a fost operațiunea de spălare a creierelor pe care basarabenii au suportat-o și o suportă încă din partea muscalilor și a ordonanțelor acestora, nu pot să nu-și dea seama că România nu poate copia la indigo scenariul reunificării germane tocmai din cauza Moscovei, care, cîmpind România și bolșevizând-o, a făcut ca ea să aibă același statut și deci aceleași mizerabile posibilități de dezvoltare ca și Basarabia. România, deci, a rămas în urmă, ca toți frații socialiști. Dacă noi n-am fi cunoscut ocupația sovietică și ciuma roșie și am fi evoluat normal, cot la cot cu Europa occidentală, acum am fi putut juca sută-n sută rolul R.F.G.-ului.

Dar de ce trebuie neapărat sută-n sută? Pentru că acest rol îl putem juca chiar acum, într-un procent mai mic, dar îl putem. Nu e adevărat că stăm, în privința sărăciei, noi și basarabenii, pe același plan. România, în pofida tuturor greutăților și lipsurilor, este o țară adevărată, solid întemeiată, cu toată structurile, infrastructurile și suprastructurile necesare, o țară de o mare vitalitate, care-și poate primi și proteja copilul răpit cândva de tâlhari. Pentru aceasta însă, basarabenii trebuie să realizeze cu toții că Moscova practică față de ei șantajul economic urmărind țeluri în primul rând politice, realizarea unor planuri în cadrul cărora lor, basarabenilor, li se rezervă starea de vasalitate perpetuă și anihilarea identității lor naționale.

Nu încape nici o îndoială că cei trei crai de la Chișinău — a căror plecare din fruntea bucatelor este tot mai insistent cerută de basarabeni — vor încerca, împreună cu toată șlehta fripturistă de președinți de colhozuri și de directori de sovhozuri, care alcătuiesc grosul majorității parlamentare, absolut totul pentru a recăștiga terenul pierdut, pentru a inclina din nou balanța în favoarea lor. Este posibil ca, pe moment, să și reușească. Da, însă chiar așa de s-ar întâmpla, pecetea lui 4 august 1933 este pusă pe viața politică basarabeană și pe soarta Basarabiei definitive. Și palma primită de cei trei crai, dar mai ales giezna lor scrântită, nu vor rămâne fără urmări.

ION D. GOIA ■

Albert al II-lea al Belgiei

N-am trăit moartea unui rege.

Suntem câțiva români care am apucat ca șef al statului un rege, am cântat la serbările școlare „Trăiască regele, în pace și onor!”, dar n-am trăit moartea unui rege, nu știm cum este atunci. Trebuie să fie tare depriment, mai ales când e vorba de un mare rege, cum a fost Baudouin I, care, în decursul unei domnii de 42 de ani, și-a câștigat stima și iubirea belgienilor.

A venit, însă, un alt rege.

Cine este el? Regele Albert al II-lea este fratele mai mic al lui Baudouin I. Inițial, se dădea ca sigură renunțarea la tron a lui Albert de Liege (59 de ani), în favoarea fiului său mai mare, Philippe, de 33 de ani. Se puneau chiar problema concurenței (la obținerea tronului) dintre Philippe și o mătușă a lui (având în vedere că în Belgia parlamentul abolise „legea salică” — care încă mai acționează în ceea ce privește România —, în virtutea căreia pe tron se pot urca doar urmașii de parte bărbătească). În cele din urmă însă, Albert a acceptat să devină succesorul fratelui său mai mare la tronul Belgiei. Bunicul său, Albert I, care a domnit în perioada 1909-1934, a fost eroul belgian al primului război mondial, ceea ce l-a adus numele de

„rege cavalier”. El și-a găsit moartea într-un accident. Iată câteva date despre noul rege al Belgiei, așa cum au fost transmise de AFP.

Prințul Albert de Liege s-a născut la 6 iunie 1934, în Palatul Laeken din Bruxelles. Este al treilea și ultimul copil al regelui Leopold al III-lea și al reginei Astrid și primul în ordinea succesiunii la tron (după Baudouin) definită de monarhia constituțională ereditară a regatului Belgia. Tinerețea sa a fost marcată, ca și cea a fratelui său mai mare, regele Baudouin, de decursul mamei lor, regina Astrid, de origine suedeză, care a pierit într-un accident de automobil în Elveția, în 1935, ca și de cel de-al doilea război mondial, care i-a condamnat la exil pe cei doi frați împreună cu sora lor mai mare, prințesa Josephine-Charlotte, în prezent, mare ducesă de Luxemburg. Ofițer de marină, prințul Albert s-a căsătorit la 2 iulie 1959 cu prințesa Paola Ruffo di Calabria. El au avut trei copii: prințul Philippe, prințesa Astrid și prințul Laurent. Conform Constituției Belgiei, prințul Albert, viitorul rege, este senator de drept. El și-a cunoscut cea mai mare parte a activității publice conducerii a numeroase misiuni economice în străinătate. Este președinte al Crucii Roșii a Belgiei, al Casei Generale de Economii și Pensii (echivalentul bătrânului și apreciatului nostru C.E.C.), precum și președinte de onoare al Comitetului Olimpic Belgian. Să nu uităm că monarhia din România, care a dat până în prezent cele mai prospere epoci și cel mai strălucit exemplu de țară civilizată și de democrație, a avut ca exemplu monarhia belgiană și pe mult stimabili și modești (ca pretenții) ei reprezentanți. Fără îndoială că le va fi să reintrăm în rândul oamenilor, să avem un rege iubit și o țară civilizată și așezată, tot Belgia va fi să fie exemplul nostru. Prințul Albert, pasionat de mașini și de motociclete (ca și regele Mihai al României), a locuit până în prezent în castelul Belvedere, construit în parcul care înconjoară Palatul regal din Laeken, reședința oficială a suveranilor belgieni de la marginea Bruxelles-ului. Nu ne îndoiți că belgienii și noul lor monarh vor ști cum să se cunoască mai bine unul pe altul și să se lubească.

ION D. GOIA ■

PEDEPSIREA HEZBOLLAHULUI

Războiul civil din Liban a durat 15 ani și s-a încheiat în 1990. Atunci, guvernul libanez, pentru a asigura liniștea în țară, a dezarmat toate „milițiile” — și erau multe —, cu excepția Hezbollahului, o mișcare șiiită integristă, echipată și finanțată de Teheran și susținută de Siria. Gherilele Hezbollah n-au vrut să depună armele și acționează și astăzi în sudul Libanului, de unde bombardează cu rachete Israelul.

În ultima săptămână a lui iulie a.c., forțele armate israeliene, artileria și aviația, au bombardat intens zonele din sudul Libanului controlate de Hezbollah. S-au înregistrat (spun sursele ostile Israelului) 130 de morți și 600 de răniți. Au fost distruse — sustin aceleași surse, nedezmintite însă de israelieni, care însă nici nu prea au mare interes să arate că n-au fost victime, pentru că altfel lecția n-ar fi bine învățată de cine trebuie — câteva zeci de sate, iar vreo 250.000 de civili au trebuit să-și părăsească locuințele. Tirul israelian a încetat la 31 iulie, în urma intrării în vigoare a unei încetări a focului, „sponsorizate” (după cum se exprima Reuter) de Statele Unite, care

include înțelegeri „cum că Hezbollah va opri atacurile cu rachete asupra statului eвреu”.

Reacțiile la acțiunile israeliene au fost diferite, în funcție de poziția și de interesele celui care a luat cuvântul. Liderii libanezi, în frunte cu premierul Rafik al-Hariri au dezavuat, evident, bombardamentele, dar numai cu jumătate de gură, pentru că Hezbollah e un fel de stat în stat, și Beirutul ar fi bucuros ca în teritoriile controlate de gherile să trimită armate regulate. Dar asta ar însemna din nou război civil, pentru că hezbollahienii, slugi prea plecate ale unor forțe din exterior, indivizi fără scrupule, demagogi și necinstiți, murdari până în măduva oaselor, criminali, asasini, nu vor să dezameze. La Teheran și la Damasc (sirienii, este cunoscut, au ei înșiși forțe armate în Liban) s-au făcut aprecieri în sensul că „rezistența” împotriva Israelului va continua, „cu alte cuvinte, că Hezbollahul nu se dă dus.”

În sfârșit, poziția mișcării Hezbollah însăși a fost exprimată de șeful ei, șeful Hassan Nasrallah: opțiunea Hezbollah „este și va rămâne rezistență”, întrucât „nimeni nu

ne-a cerut și nu va îndrăzni să ne ceară să dezarmăm”. Ceea ce nu este deloc adevărat. Atât Statele Unite ale Americii, cât și Israelul au cerut să dezarmeze fracțiunea integristă, Tel Aviv-ul avertizând chiar că „dacă aceasta nu se va întâmpla, armata israeliană însăși o va face”.

De ce n-a făcut-o acum? A încercat și n-a putut? A înregistrat realmente Israelul un eșec? Nu. Israelul nu și-a propus acum să lichideze Hezbollahul. Dacă voia acest lucru, o putea face. Superioritatea militară a Israelului asupra Libanului este totală, Israelul ar putea ocupa Beirutul fără probleme (eu, în locul liderilor israelieni, tranșam de mult afacerea, întrucât arăbărețimea agresivă și o-braznică trebuie în cele din urmă să fie adusă cu picioarele pe pământ). Dar, din foarte numeroase motive, Israelul nu poate purcede în momentul de față — mai târziu, vom vedea — la așa-ceva. Până una-alta, Israelul și-a propus și a reușit din plin să pedepsească Hezbollahul, să-i dea o lecție, să-l avertizeze ce-l așteaptă și, totodată, să pună în gardă Beirutul. (I.D.G.)

TURNUL BABEL

Bancnota de un miliard de dinari

În nordul Caucazului, persoane care nu s-au ambiționat să fie identificate au asasinat înalte oficialități militare ruse, în Tadjikistan separatiști din Pamir câștigă teren, în Cecenia au loc dueli de artilerie între susținătorii și inamicii generalului Dudaev, șeful statului. Acestea ar fi noile

centre conflictuale care se adaugă la lista celor intrate în rutină. Altele se află în pregătire. La nivel „central” păru-ielile au loc în stil catifelat dar halucinant: „valiza nucleară” trece dintr-un birou în altul prin prestația unor comandouri de „protocol”. Clătinată de nebunia corupți-

ei Italia își pavează, legislativ, drumul refacerii din propria cenușă. Legea electorală a fost votată, scrutinul anticipat e ca și pregătit, 20 la sută din actualii parlamentari așteaptă să intre în pușcărie... După „războiul de șapte zile” din sudul Libanului bate un vânt de concordie. Libanul, Israelul și Siria, calmate de promisiunile secretarului de stat american aflat în turneu în țară, se arată dispuse să tatoneze „resursele negocierilor”. Mai imperativi dar nu recalcitranti și palestinienii sunt gata să mai chibzuiească. O conferință cu Iordania începe să fie la ordinea zilei. Războiul, embargoul, seceta și dezlănărea reformei au adus mica Iugoslavie (Serbia și Muntenegru) pe culmile sufo-cante ale inflației; în curând vor apărea bancnote de un miliard de dinari. În prezent cea mai mare este de 50 milioane

dar având în vedere că rata inflației este de 20 la sută pe zi ea nu mai face față presiunii de rutină. Mica Iugoslavie, transformată asiduu de super-puteri, puteri și state normale, avertizată permanent că se îndreaptă spre dezastru, merge, totuși, înainte pe scurtături care indică infernul. Toată lumea vede clar acest traseu dar nimeni nu se mai uită la bifurcații. Sistemul monetar european a fost salvat printr-o disperată acțiune conjugată. Francul francez care era pe cale să-și dea obștescul sfârșit rămâne în viață, fluctuația admisă a crescut de la 2,5 la 15 la sută dar Maastrichtul capătă, tot mai accentuat, o aură morganatică. Drumul spre uniunea europeană pare să treacă prin prea multe furci caudine... Bill Clinton s-a dovedit un bun prezentator de televiziune. El a jucat acest rol apelând la grafice, monta-

je și clipuri în încercarea ambicioasă de a emoționa masele largi de telespectatori și de a le câștiga pentru proiectul său financiar. Președintele are în vedere reducerea cu 500 miliarde (!) de dolari a deficitului prin diminuarea cheltuielilor și majorarea impozitelor.

Considerând că inițiativa sa este „istorică” președintelui nu îi mai rămâne decât să aștepte ca și Congresul să o considere ca atare. Hosokawa îl înlocuiește pe Miyazawa. O nouă față politică o înlocuiește pe cea care timp de 38 de ani a deținut monopolul puterii în Japonia. Un stil ia locul altuia. O super-putere economică se pregătește să devină o super-putere politică. O epocă s-a încheiat. Pe cine va înflora „pericolul galben”?

RADU BUDEANU ■

„Un zid părăsit
și neisprăvit.
Când îl văd,
la el să răpăd
și latră pustiu,
și urlă morții”.

Ismlui. În Germania, zidul
fusesse dărâmat pe vaste por-
țiuni. Mai rămăseseră câteva
tronsoane, unele destinate să
rămână așa, ca muzeu, pentru
ca generațiile care vin să vadă
și să se cutremure, altele ur-
mând a fi demolate. Și chiar și
erau demolate. Gazdele mele,
ziariști din fosta r.d.g., frați so-
cialiști de-ai noștri, înțelegători
deci pentru optica noastră (oa-
meni excelenți, din toate punc-
tele de vedere), mi-au arătat
cum în anumite locuri indivizi
intreprinzători lucrau de zor cu
tărnăcopul, dalta și ciocanul
pentru a transforma zidul în
„suveniruri”. Am vrut să obțin
și eu o bucată de zid, dar la
piață bucata era (pentru buzu-

gheață al trezirii. Occidentali
au văzut că Zidul Berlinului le
asigura lor o viață îmbelșugată,
civilizată, pentru care plăteau
doar cu niște lozinci umanitare.
După spargerea Zidului Berli-
nului, occidentali s-au văzut în
situația de-a împărți bunăsta-
rea lor cu frații din est și asta
nu le-a mai convenit. Când a
fost să dea bani, tot eșafodașul
teoretic, ideologic, anticomunist
și umanitar a căzut. E o ne-
dreptate strigătoare la cer.
Pentru că Occidentul, pe noi,
oropsiți din fostul lagăr socia-
list, mereu ne-a încurajat (ca
să nu spun că ne-a incitat) să
ne scuturăm de jugul bolșevic
și să facem și lo noi capitalism
și economie de piață. Și acum,
când noi le-am urmat indem-
nul, încep a „dare” dosului.
Nu-i frumos. Occidentul are
faiță de noi, cei din est, datorii
mari și grele, pentru că ei, de-
cenii de-a rândul pe seama
noastră și pe suferința noastră
(care am fost sacrificați pen-
tru pohta Minotaurului) tare
bine au trăit.

N-are deci absolut nici o im-
portanță dacă cel ce a conce-
put înălțarea Zidului Berlinului
a fost Hrușciiov sau Ulbricht.
Important este dacă acum dă-
rămarea din 1989 a zidului mai
este privită ca un lucru bun
sau este regretată. Căci Zidul
Berlinului, pe care am pus eu
mâna în martie 1990, lângă care
am plâns cu mulți nemți demo-
crați (adică din defuncta
r.d.g.), și de bucurie că bolșe-
vismul murise, și pentru că e-
ram siguri că nu suntem tâm-
piți, dar mai ales am plâns
pentru că am perceput cu toții,
la un pahar de bere - de ca-
re eu și Liviu Timbus, care fă-
ceam vizita acolo, nu ne-am
atins, pentru că eram de felul
nostru abstenenți -, mai ales
văzând cum fața apuseană a
zidului era plină de graffiti,
semn că acolo oamenii puteau
veni și desena, iar partea din-
spre bolșevici era fără nimic pe
ea, cenușie și ucigătoare, ne-a
dat nouă speranța cea mai
mare. Însă fără nici un echiva-
lent material. Pentru că totul a
fost până la pungă. Unde ești,
tu, zidule?

ION D. GOIA

DANSÂND ÎN CRATER

În realitate, un crater se
produce după o explozie. Este,
mai întâi, nevoie ca o bombă
să cadă pe pământ, pentru ca
o groapă urâtă să se nască
după explozie. Într-un coșmar,
unde regulile realității devin
elastice și paradoxale, se poa-
te întâmpla și invers.

Cazul Bosniei-Herțegovina
pare să ilustreze, cu o consec-
vență tot mai simptomatică,
resursele coșmarului de a
subjuga realitatea. Cam tot ce
se întâmplă acolo de o bună
bucată de vreme seamănă a
coșmar. Faptul este valabil
atât pe terenul de luptă, cât
și la masa negocierilor, indi-
ferent dacă diplomații se în-
tâlnesc la Belgrad, Zagreb,
Geneva sau Atena. Un divorț
furibund, care părea să aibă
parteneri strict conturați, se
dilată și se ramifică, angren-
dând noi personaje. O miză
care părea locală și solubilă se
internaționalizează și capătă
o aură de insolubilitate. Fil-
mul agravării situației din
Bosnia-Herțegovina s-a desfă-
șurat, ca o culme a zăpăcelii,
sub genericul unu optimism
conștiințos. După ce pre-
ședintele Iztbegovici a jucat
cartea recalitrantei, s-a re-
tras din negocieri și a trimis
la discuții conducerea colecti-
vă s-a răzgândit brusc și a
prelucrat bagheta. La Geneva
tocmai se ajunsese la o clari-
ficare a proiectului de împăr-
țire teritorială. Toate părțile
implicate și toate puterile ma-
jore care au un cuvânt de
spus în această regiune se ho-
tărâseră să bată în cuie pro-
iectul „Uniunii Republicilor
din Bosnia-Herțegovina”. A-
cestea erau trei (pe criteriul
populațiilor „principale” —

sârbii, croații și musulmanii).
Uniunea urma să aibă un gu-
vern central, având monopo-
liu politicii externe și al co-
merțului exterior, o Adunare
Națională un președinte și un
prim-ministru care să se ro-
tească mecanic, parlamente și
guverne locale. Când proiec-
tul s-a clarificat și toți inter-
locutorii digeraseră strategia
consensului, urmând să mai
limpezească probleme de tac-
tică, la Casa Albă s-a anun-
țat că S.U.A. nu vor mai per-
mite strângerea orașului Sa-
rajevo, și, în consecință, vor
bombarda „cercul sârbesc” din
jurul orașului Sarajevo. Franța
și Marea Britanie s-au ofuscat
imediat, precizând că ameri-
canilor le este ușor să bom-
bardeze trupe vest-europene
aflate la sol sub căști albas-
tre. În tren s-a enervat și
Rusia, care a evidențiat că „o
astfel de acțiune ar submina
cooperarea puterilor mondia-
le principale în epoca post
război rece”. Simultan cu in-
flamarea relelor diplomatice
s-a inflammat și situația de pe
front: sârbii au mai câștigat
un munte, la Sarajevo s-a
mai murit masiv, croații au
devenit și mai agresivi.

În sfârșit, după un conclave
fulminant, N.A.T.O. s-a de-
cis, pentru prima oară de la
crearea organizației, în 1949,
să-și asume responsabilitatea
unei ofensive reparatorii.
Bineînțeles că la Geneva lu-
crurile au început să se cla-
tine, „dinamica negocierilor a
fost pierdută de sub control”,
iar preopinienții au început să
se gândească la o vacanță tac-
tică. Drumul continuă...

RADU BUDEANU ■

„ROMÂNIA A FOST MEREU UN FERMENT VIU LA O.N.U.”

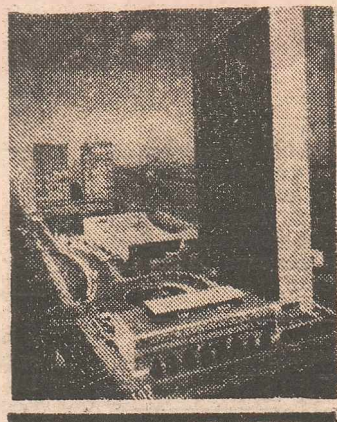
Convorbire cu dl.
Ion Barac,
șeful „Misiunii Române
pe lângă Națiunile Unite”

Se știe că România este
membră a O.N.U. din 1955; în
prezent acreditată pe lângă
O.N.U. ca misiune perman-
entă.

Ajunsa în New York, primul
drum pe care l-am făcut
a fost la sediul „Misiunii Ro-
mâne pe lângă O.N.U.”, unde
am avut onoarea de a fi primi-
tă în înălțimea așteptărilor.
Am purtat o discuție cu dl. Ion
Barac, în prezent șeful Misiu-
nii Române (numit până la
întrirea lui Mihai Botez în a-
ceastă funcție).

Asadar, am aflat că O.N.U.
este într-un serios proces de
restructurare, accentuat de
venirea lui Boutros Boutros
Ghali. Acesta încearcă să dea
un curs ascendent politicii
O.N.U., referitor mai ales la
creșterea numărului membri-
lor Consiliului de Securitate,
adică a prezenței eă mai mul-
tor țări. În prezent, se vor-
bește despre admiterea Japo-
niei și a Germaniei.

Misiunea permanentă a Ro-

mâniei pe lângă Națiunile
Unite este formată dintr-un
colectiv de diplomați din Mi-
nisterul de Externe. În conti-
nuare, aflu că se dorește ca a-
cești diplomați să fie în pri-
mul rând specializați în do-
meniu, deoarece ei trebuie să
răspundă cerințelor celor șase
comisii de specialitate ale A-
dunării Generale.

În momentul de față, în
prim-plan la O.N.U. sunt dez-
baterile din domeniul politic,
de care se ocupă, evident,
Consiliul de Securitate. La a-
ceste probleme se lucrează
aproape zilnic. În comparație
cu anul 1989, în prezent sunt
în atenție mult mai multe ca-
zuri, cum ar fi cele din Bos-
nia-Herțegovina, Somalia, Mo-
zambic etc.

Dl. Ion Barac afirmă că o
deosebită importanță se acor-
dă și problemelor economice.
Asadar, în contextul ace-
stei activități intense a Națu-
nilor Unite, închei cu afirma-
ția dlui Ion Barac: „Ro-
mânia a fost mereu un fer-
ment viu la O.N.U.”.

LA SEDIUL O.N.U. DIN NEW YORK

Mii de vizitatori sosesc zil-
nic la sediul Națiunilor Unite
din New York, situat pe su-
prafața dintre străzile 42 și 48,
între First Avenue și East
River.

Prin bunăvoința domnului
Ion Barac, șeful Misiunii Ro-
mâne pe lângă Națiunile Uni-
te, și a dlui Florin Postică,
diplomat, pe data de 16 Iulie
am vizitat această unică en-
clavă internațională, care a
devenit nu numai un princi-
pal punct de atracție turistică,
ci și scena pe care sunt
centralizate evenimente din
toată lumea, un adevărat ate-
lier, unde se încearcă „fabri-
carea” păcii.

Frapant pentru ochii unui
reporter (și nu numai), este
faptul că sediul Națiunilor
Unite nu este reprezentat
printr-o singură clădire, ci
este un adevărat complex,
unde lucrează mii de oameni,
situat într-o piață care se des-
fășoară pe o suprafață de 16
acri (1 acru = 4046,96 mp),
din cartierul Manhattan. În-
conjurat de o superbă grădi-
nă, care este deschisă publi-
cului, sediul conține patru
clădiri principale, toate inter-
conectate. Foarte impunătoare
este clădirea Secretariatului,
cu 39 de etaje, făcută din stî-
clă și marmură. Celelalte trei
sunt: clădirea Consiliului Ge-
neral al O.N.U., fără etaje, fă-
cută din marmură albă și cal-
car; clădirea pentru confe-

rințe, și biblioteca Dag Ham-
marskjöld.

În 1946, Consiliul Gene-
ral al O.N.U. a acceptat
invitația de stabilire a se-
diului Națiunilor Unite în
S.U.A., și în 1947 — planurile
arhitectonice pentru actuala
zonă. Achiziția acestui teren
a fost posibilă prin donarea a
8,3 milioane de dolari de că-
tre John D. Rockefeller jr. De
asemenea, a mai fost făcut un
împrumut de 63 milioane de
dolari la statul american, cu
condiția de a fi restituit în-
tre anii 1951 și 1982. Construc-
ția a fost încheiată în 1952.

Proiectarea acestor clădiri a
fost munca unei echipe inter-
naționale, formată din 11 arhi-
teci, conduși de Wallace K.
Harrison, de la Națiunile Uni-
te, Le Corbusier, din Suedia,
și Oskar Niemeyer, din Bra-
zilia.

Lucrările de artă abundă
atât înăuntru, cât și în afara
Națiunilor Unite. În curte am
admirat o sculptură abstractă,
plăcată în aur și bronz, care
aparține artistului american
Ezlo Martinelli. De asemenea,
faimoasa statuie ecvestră care
simbolizează pacea, donată de
Iugoslavia, și multe altele. La
fel de bogat în obiecte de artă
este și Interiorul Națiunilor
Unite, unde am putut admira
numeroase picturi murale, sta-
tuli, tapiserii, vitralii, mo-
zaicuri, picturi în ulei, etc.
Sunt prezente, de exemplu,
obiecte de artă atât din anti-
chitate, cât și din perioadă

modernă, cum ar fi: „Statula
Prosperității”, din lemn, foarte
veche, oferită de Indone-
zia; o reproducere după sta-
tua lui Zeus, care datează din
450 î. de Ch., cadou din partea
Greciei. Până și malestuosul
Mare Zid Chinezesc este înfă-
țisat într-o frumoasă tapiserie,
care măsoară 5/10 metri și
cântărește... 290 de kilograme.
Evident, este un cadou din
partea Chinei.

Impresionantă este și pre-
zența în holul de la intrarea
în clădirea Secretariatului, a
Pendulului lui Foucault, ca-
dou oferit de Norvegia, o vi-
zibilă dovadă că Pământul se
rotește în jurul axei sale.

În continuare, lată câteva
aspecte din interiorul acestor
clădiri. Sala Adunării Gene-
rale este imensă, cu tavanul
în formă de cupolă. În sala
Consiliului Economic și So-
cial, se caută construirea unei
lumi a dreptății și a bună-
stării. O altă încăpăre de o
importanță vitală este sala
Consiliului de Securitate. A-
ceasta este organul cu princi-
pala responsabilitate de a
menține pacea și securitatea
pe plan mondial.

Vizita la sediul Națiunilor
Unite din New York, mi-am
încheiat-o cu Sala Meditații-
lor, unde nu am pierdut pri-
lejul de a mă gândi că... pe
aceste locuri se hotărăște în
mare parte soarta omenirii!

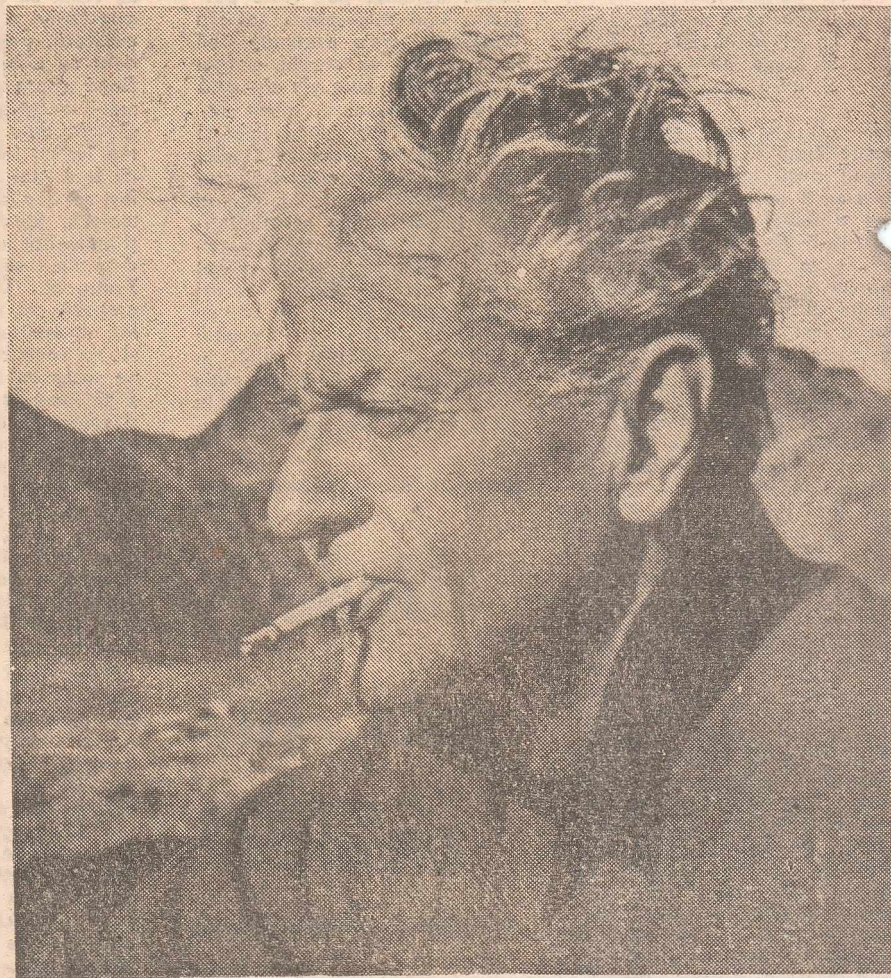
RALUCA VRABIE ■

Performanța zborului alb

Cu eleganță și umor printre indiscreții

O țigară și multe gânduri

ACASĂ LA DOMNUL CUNESCU

Chiriaș în propria casă

Dl Cunesu locuiește într-o cochetă vilă situată pe strada Zambaccian nr. 11, destul de aproape de Televiziune. Casa a fost construită de părinții dlui Cunesu „înaintea primului cutremur mare”, pentru cei trei fii, dar soarta ei a fost să nu rămână a proprietarilor ci să fie naționalizată de comuniști. „Din fericire am fost lăsați să locuim în ea, cu toate că eram foarte mulți”, spune dl Cunesu, parcă recunoscător. Erau mulți pentru că au fost lăsați să locuiască doar în apartamentul de la etaj, compus din trei camere. Milostenie comunistă? Să fim serioși: pe de o parte, dl Cunesu a avut succese profesionale, în calitate de inginer foarte de tânăr. Regimul avea nevoie de inteligența proiectantului de mașini și utilaje! Pe de altă parte, tatăl dlui Cunesu fusese eliberat din pușcăriile comuniste în 1953 și se încerca o destindere în acel moment. Acestea sunt explicațiile (presupuneri) dlui Cunesu pentru faptul că nu au fost evacuați din apartament.

Chiria pentru cei 100 mp este sub 2.000 de lei. Acum dl Cunesu locuiește singur și consideră că trăiește confortabil. Speră să intre în posesia întregii case și redarea caselor naționalizate să se producă pentru toți cei în această situație dar, bineînțeles, cu rezolvarea problemelor actualilor chiriași.

O casă plină de amintiri

În momentul în care am intrat în apartamentul dlui Cunesu am avut senzația intrării într-unul din interioarele descrise în anumite pasaje din unele romane ale lui Călinescu sau Camil Petrescu. O „dezordine ordonată” în care stăpânul știe unde se află și cel mai mic lucru, o „dezordine frumoasă”, parcă regizată de mintea unui artist. Parțial, aceste impresii ne-au fost confirmate de afirmația dlui Cunesu: una din plăcerile domniei sale era și este să schimbe adesea mobilele și tablourile pentru a schimba decorul. Chiar una din pasiuni a fost decorația interioară.

Familia Cunesu a fost o familie foarte unită și acest lucru este dovedit și de faptul că cei trei frați împreună cu părinții au locuit într-un spațiu devenit jenant de mic, dar având mereu relații excelente. Casa aceasta a reprezentat un refugiu în multe momente dificile. Din orice colț, năpădesc amintiri: „Multe lucruri mă leagă aici. Bibliotecile în primul rând! Mesele de lucru și chiar planșeta unde am lucrat aproape cincizeci de ani. Foarte adesea, când sunt într-una din camerele unde am murit părinții mei sau fratele meu, sau în fața bibliotecii tatălui, îmi curg tot felul de amintiri! Chiar acum scoteam niște fotografii din trecut și foarte multe sunt legate de această casă!”.

Unul din tablourile la care ține foarte mult, semnat Murnau, este un

peisaj montan de iarnă și reprezintă aproximativ vederea pe care membrii familiei Cunesu o aveau din fața casei de odihnă de la Bușteni, proprietate de asemenea confiscată. „Este un fel de fereastră pe care câteodată îmi aerisesc privirea”.

Neobositul îndrăgostit de natură

„Nu pot să spun că am avut o pasiune deosebită, în afară de natură! Nu sunt dintre cei care au făcut toată viața din meserie o pasiune, deși am practicat-o, se pare, destul de bine! Însă o făceam cel mai adesea mai mult cu plăcere decât cu pasiune. Plăcerea era să văd crescând mașini, utilaje, uzine! Nu fac caz de superintellectualism, cum fac unii! Probabil că dacă n-aș fi avut șansa studiilor, aș fi ajuns zidar, tâmplar sau așa ceva! În rest, trebuie să recunosc că natura a fost pentru mine un refugiu. În adolescență și tinerețe am profitat de ea, iar după aceea, când puteam, duminica. Când am avut necazuri, nenorociri, tot în natură mi-am găsit refugiul. Și deși nu am avut șansa să primesc un pașaport de turism, nu am suferit așa cum sufereau alții, pentru că România e foarte mare și trebuie s-o străbați toată! E o țară foarte frumoasă și merită să-ți înțelegi totul — muntele, marea, câmpia, delta! Neavând voie să ies din țară, am călătorit adesea în imaginație, cu ajutorul albumelor, atlaselor, hărților, cărților!”.

„E bine să adaugi ani vieții, dar e mai bine să adaugi viață anilor!”

Este crezul unui om care acum, șaptezeci de ani, nu-și arată vârs. Dl Cunesu a practicat atletismul performanță — în 1942 fiind campion național la 400 de metri garduri, juniori. A mai făcut de asemenea schi de performanță, iar până în vârstă a practicat alpinismul schiul. Acum nu prea mai are timp în rest n-ar fi nici o problemă!

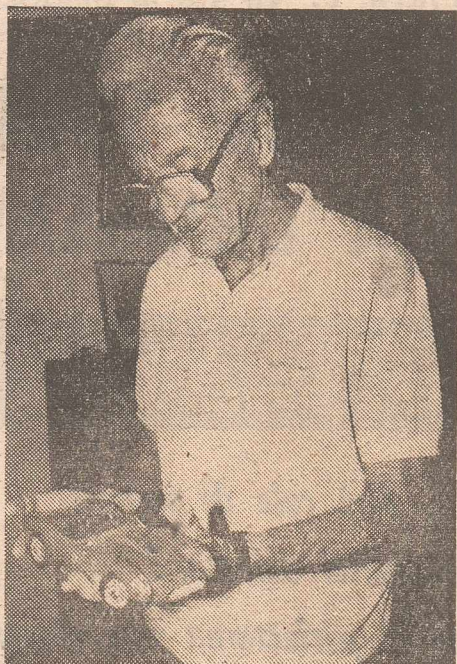
Dl Cunesu nu este pasionat de mâncăruri, nu este pofticios, dar știe să aprecieze ceea ce este bun. Mănâncă relativ puțin, în picioare și repede, pentru că așa s-a obișnuit de când lucra în uzine. Este adept de mâncărurilor simple — „de acele mâncăruri care se mănâncă simțind și pe apucate!”.

„Băutura este un punct slab al meu! La întâlnirile cu prietenii, beau o jumătate de pahar sau un pahar de vin! Recunosc că-mi pare rău dar asta este! La noi în familie se bea decât la sărbători!”.

Este un mare amator de ness și de cel puțin trei cești mari pe zi. De dimineață, fumează numai la Parlament sau la sediul partidului, datorită „nașismului discuțiilor”. Când este acasă nu simte deloc nevoia să fumeze și ar putea să treacă luni de zile

Un euceritor timid ?

A proiectat nenumărate mașini, chiar dacă acum declară că n-ar schimba OLTICITUL cu altă mașină. În prezent încearcă să proiecteze „mașina democra-

„În ciuda a ceea ce se spune prin presă, un parlamentar are foarte mult de lucru”

Ou sont les neiges d'antant ?

„Decorația interioară a fost pasiunea mea”

ă să aprindă țigara. S-a luat de nat „mai la bătrânețe” și veți ve- a mai încolo din ce cauză !

Autorul favorit al dlui Cunesu este viu Rebreanu. Din domeniul celei a șaptea arte îi plac comediile nțuzești, extraordinare, „pline de rit”, westernurile și filmele care zbat problemele grave ale vieții. displac în totalitate filmele violen- și când, din obligație, a trebuit să ioneze „Dracula” a simțit „o de- oție nemaipomenită !”. În schimb, nul „Casablanca” l-a văzut de nouă și l-ar mai revedea încă, pentru această capodoperă „reprezintă o ocă !”.

Cuceritorul timid

În tinerețe n-am fumat, m-am luat i la bătrânețe, culmea ! din cauza ei femei ! Nu mai există acum — fe- i vreau să spun — nici nu era așa, permanență, dar a existat o influ- ă ! Asta nu înseamnă că n-am ră- s cu aceeași admirație pentru fru- usețea feminină ! E o chestiune a- ape de artă ! Poate că sunt prea etențios : mi-a plăcut frumusețea ră — înălțime, siluetă, mai mult nde, dar a contat foarte mult și icatețea, m-a impresionat foarte lt eleganța în gesturi, în compor- nent ! Trebuie să recunosc totuși că

predomina criteriul frumuseții, al gra- ției. Acum, la bătrânețe, mi se spune că am fost un euceritor ! Dar am fost un timid în realitate și regret în mare măsură ! Bineînțeles că nu eram co- pleșit niciodată, dar în general, am fost un timid în privința asta !

Am fost căsătorit foarte demult, prin 1953, timp de cinci ani, cu o fată mi- nunată ! Se spunea că era cea mai fru- moasă femeie ! Era foarte studioasă ! Aveam însă temperamente diferite — eu mai rigid, poate ! Mai era și pro- blema cu rămânerea sau nerămânerea în țară și astfel — fiind cei mai buni prieteni, ne-am despărțit ! Trăiește în Spania, ne scriem și acum, a mai venit în țară cu diverse delegații ! Nu ne purtăm nici cea mai mică ranchiună, decât tristețea că așa a fost să fie ! Multe regret, dar regret că n-am avut o căsătorie lungă și copii ! Regret... Dar asta a fost ! N-ăm mai încercat a doua oară !”.

Gustați „tabletele” ?

„Vai de mine ! A trebuit s-auscult una într-o sâmbătă seară, pentru că mulți îmi spuneau — ascultă și tu ca să vezi. M-am îngrozit ! Am nimerit una oribilă, în care personajul și-a ex- pus cele mai urâte scrisori și insulte

pe care le-a primit ! A pronunțat de câteva ori anumite lucruri care sunt inadmisibile și pe stradă, darămite pe micul ecran ! Mă gândesc ce pot spune copiii, tinerii, femeile, auzind ororile acelea ? ! Ce-a vrut să facă ? ! A fost ceva înspăimântător ! Eu mă mir cum poate o guvernare să accepte așa ceva ! Sau guvernarea e conștientă — dar parcă nu-mi vine a crede că poate să fie așa de ordinară, sau guvernarea este la discreția altor forțe, pe care nu le știm noi și care impun aceste lucruri ! Dar este înspăimântător, fără să mai vorbesc de extremismul și xenofobia pe care le dezvoltă și care nu fac bine nici în interior și nici în exterior, nu fac bine nimănui ! Dar sunt atâtea lu- cruri de neînțeles astăzi !”.

Un republican care îl admiră pe rege

„Eu am avut mare admirație pentru Regele Mihai și-i port sentimentele pe care le merită ! Social-democrația însă, ca vocație, este republicană. Iar acolo unde continuitatea monarhiei s-a pă- trat, social-democrația a transformat monarhiile în monarhii parlamentare. La noi a fost această rupere, populația, după două generații, și-a pierdut cu- noștințele despre monarhie !”.

Elegantă în toate

Dl Cunesu este un tip elegant, de la cuvinte și comportament până la ținuta vestimentară. În legătură cu vestimentația, ne-a declarat că atunci când avea posibilitatea, în special în tinerețe, se îmbrăca bine. Se pare că și acesta era unul din motivele pentru care era privit cu mai mult decât sus- piciune atunci când era conferențiar la Politehnică, moda în acele vremuri fiind ca toți universitarii, de la rec- tori chiar, să poarte șapcă, haine po- nosite și încălțăminte oât mai „prole- tară”. Sunt fleacuri, declară dl Cu- nescu, însă îmi place să fiu îmbrăcat corect, sobru.

Menajul în acest moment reprezintă totuși o problemă, mai ales de când mama dlui deputat a murit, dumnealui fiind extrem de ocupat. Există o bătrâ- nă „moștenită” de la regretata doamnă Cunesu, care vine de câteva ori pe săptămână și face menajul. În special spălatul cămășilor, „care trebuie să arate impecabil”.

Ca mulți din generația dânsului, și dl Cunesu vorbește perfect limba franceză — spre deosebire de alții, tot ingineri, dar ceva mai tineri, care vorbesc și chiar gândesc în rusește !

Pagini realizate de
MARIAN GHIȚEANU ■
Fotografii de
FLORIN IONIȚĂ ■

Prin servicii de consulting, DOCTORUL C. vă stă la dispoziție:

CINE SUNTEȚI, CUM SUNTEȚI, CE FACEȚI CU VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ?

La asemenea întrebări și la ORICARE ALTELE, colaboratorul nostru vă oferă soluții surprinzător de exacte!

DOCTORUL C.

Sub acest pseudonim se ascunde un bărbat de mare erudiție, cu vaste cunoștințe de astrologie, matematică, numerologie și bancă de date interdisciplinară. În dialog cu computerul cosmic, el este capabil de premoniții uluitoare.

În banca sa de date se găsesc răspunsuri și soluții la întrebările cheie ale vieții dumneavoastră.

Teodorescu C. Doina - Bocșa

Nu avem spațiu tipografic pentru numărul mare de întrebări puse. Deci pe scurt.

Personalitate: iubiți cu sinceritate țara și casa. Dotată pentru afaceri. Când sunteți iritată, vă stăpâniți cu greu, având tendința de a vă impune cu forța opiniile. Trebuie să învățați tactul. Deci cine sunteți? O aventurieră, omul riscurilor, al schimbărilor, cu un noroc scandalos. O revoluționară. Independență, activă, concretă. Iubiți viața, aveți mulți prieteni, dar nu ascultați niciodată sfaturile lor. Viața cotidiană vă plictisește. Imprudentă. Puteți deveni colerică, fără scrupule, devenind un pericol pentru anturajul dumneavoastră.

Șansele pe ani: 1993 — un an de schimbări, nervozitate, schimbare în funcție; 1994 — conflict profesional, tulburări sentimentale; 1995 — un an cu echilibru precar, un copil, șanse de finalizare, proiect major; 1996 — consum excesiv de energie; 1997 — echilibrul financiar, o nouă activitate; 1998 — posibilă căsătorie sau divorț, decepții, blocaje; 1999 — afaceri bune, duritate în familie; 2000 — bani și șanse în profesie.

Garsoni Doina - Bocșa

Nu avem spațiu tipografic și unele întrebări vor rămâne fără răspuns.

În viața anterioară ați fost bărbat. Ocupația: vânzător, luptător, pescar. În religie: preot, executor, în politică om de execuție. (călău). Anul nașterii — 1300. Locul nașterii: Quantaria (Canada).

Șansele pe ani: (Atenționăm că trebuie numele exact scris pe buletin cu vechea ortografie). 1993 — an marcat de nervozitate, cu neglijențe în igiena vieții personale, fluctuații sentimentale, șanse în profesie și câștiguri neașteptate; 1994 — unele afaceri reușite, tensiuni în familie; 1995 — an cu riscuri și conflicte, surmenaj; 1996 — căsătorie sau divorț după caz. Vă trebuie diplomație; călătorii; 1997 — în afaceri un contract reușit, în familie, un posibil copil; 1998 — nervozitate, fluctuații financiare; 1999

— o nouă activitate de succes, mutație în profesie. Sigur câștiguri financiare; 2000 — un an cu tulburări sentimentale. Noroc la bani.

Togoe Gheorghe - Bocșa

În legătură cu prietena dv. G.D.: „un partener sensibil la complimente, frumoasă, generoasă, voluntară, curajoasă, puternică, încrezătoare în sine. Își protejează perechea dar are nevoie mai mult de recunoașterea calităților sale decât de dragoste. Avidă de senzații tari „având dorința de libertate și independență”. Plictiseala vieții în doi îi produce frisoane, tinzând după aventură, pasiuni toride. Altfel, sub aerul de comedianț se ascunde o persoană care aspiră să trăiască senzații tari. Cine sunteți dv? — Un partener idealist, lipsit de simț practic, în a cărui structură psihică emotivitatea și nevoia de a se eschiva par a fi dominante. Pe plan sentimental se manifestă din plin tandrețea, candoarea, neînlinștea. Trebuie să fie iubit și încurajat în activitățile sale erotice. Totdeauna atent cu cei din jur, este gata să luzească întreaga umanitate. Sensibil și ușor influențabil, reacționează imprevizibil când este brusc. Temperament de artist, blând și înțelegător. Un partener ideal pentru cei ce au nevoie de artă. Concluzia: între cei doi parteneri sunt raporturi foarte bune în cadrul vieții de zi cu zi.

Emil Bivolaru (pseudonim) - București

Noi nu ne ocupăm de-a ghicitul. Numerologia operează numai cu date. Spuneți-ne simptomele bolii.

Evoluția șanselor până în 2000. 1993 — evitați asocierile riscante. Vi se cere perseverență și veți reuși; 1994 — Risc de încurcături financiare cu fiscal. Profesional o șansă: promovare; 1995 — an echilibrat cu raporturi multiple bine susținute, asociații, studiu. Posibilă căsătorie; 1996 — un an al opțiunilor. Neșanse în cuplu. Posibilă ruptură. Fiți diplomat; 1997 — anul cel mai bun. În mod

cert mari câștiguri bănești; 1998 — an la care veți aștepta o schimbare, cu fluctuații financiare și sentimentale. nervozitate; 1999 — veți lua o decizie importantă pe plan profesional; 2000 — un an cu echilibru precar, profesional, bine. 2001 — ciocniri de interese. Succes pentru oamenii de afaceri. Insucces afectiv din cauza egoismului; 2002 — an restrictiv, un contract reușit, tensiune în familie; 2003 — căsătorie și o schimbare fericită pe plan profesional; 2004 — căsătorie sau divorț după caz, vă recompensați bani de la datornici; 2005 — consum excesiv de energie, risc, boli; 2007 — schimbări pe toate planurile dar oscilante; 2008 — an echilibrat cu raporturi bune și profesionale, succese; 2009 — schimbare în cuplu, divorț sau căsătorie după caz. Afaceri bune. Vi se cere diplomație; 2010 — an de mari câștiguri financiare, schimbare în activitate, loc de muncă, domiciliu.

Elena Gheorghiu - Giurgiu

1. Studiul compatibilitate partener arată că veți fi în raporturi normale, implicând și unele neînțelegeri aplanabile prin diplomație.

Ca partener vă exprimați pozitiv hipersensibilități ce o aveți, fiind definită de: „fuga de singurătate”, având nevoie de tandrețe, nesuportând singurătatea; partenerul dv. este un misogin discret, fiind un individualist, cu reacții neașteptate, nu apelează la sentimentalism, bănuitor cu sexul opus. Începeți prin a-i oferi prietenia dumneavoastră.

În secret sunteți dominată de „generozitatea de a dăru” iar partenerul e dominat de dorința de a comunica în doi — pe care o consideră ca o artă. Este dornic de armonie, echilibru afectiv, fără care se simte deprimat. Temperament de artist, blând și înțelegător, este un partener ideal pentru cei ce au nevoie de artă.

Dorința sa secretă este de a trăi într-o ambianță elevată cu acorduri muzicale, frânturi de poezie și cu o parteneră care să-i devină soție.

În final, sinteza personalității dumneavoastră este: Disponibilă pentru dragoste și prietenie. Reveniți întotdeauna la persoana iubită.

Pentru partener: Cultivă o relație de independență reciprocă.

2. Șansele pe ani: 1993 — An cu raporturi multiple, bine estimate, luciditate în materie de investiții și achiziții. Călătorie de afaceri, contracte externe, proiecte profesionale de anvergură, asocieri!

Tendință de studiu. Relațiile amoroase sprijinite de partener. An bun pentru a avea un copil. Șanse de definitivare proiect major — 1994, un an plin de muncă, restricții, dar cu perseverență veți dobândi succesul. Pericol de ruptură în familie, căci vă veți dovedi prea dură. 1995 — An foarte bun pentru a începe o nouă activitate, cu schimbare de domiciliu, progres în afaceri, multe călătorii. Veți fi foarte curtată. 1996 — într-un an cu fluctuații financiare și sentimentale vă veți concentra asupra casei și familiei: căsătorie sau divorț, după caz. Recuperati bani de la datornici. 1997 — câștiguri financiare prin schimbare de activitate.

loc de muncă, domiciliu. An propice opțiunilor de viitor. 1998 — șanse mari în profesie și câștiguri neașteptate, un fond de îndoeli și incertitudini. 1999 — un an în care puteți avea câștiguri financiare și un nou loc de muncă. 2000 — luați o decizie de succes pe plan profesional. Posibil să vă schimbați domiciliul și să faceți călătorii.

3. La întrebarea — dacă locuiți la adresa potrivită: Adresa dumneavoastră vă inspiră dinamism și tenacitate. Mișcările periodice ale numărului sunt de asemenea favorabile și nu vă tulbură echilibrul interior.

4. Ce surprize vă oferă autoturismul? Comportamentul autoturismului dv. este foarte bun: ambianța agreabilă, ușor de condus fără surprize neplăcute.

TALON DE PARTICIPARE

NUME (de familie).....
PRENUME.....
NUME ÎNAINTE DE CĂSĂTORIE (dacă e cazul).....
ADRESA.....
DATA NAȘTERII: ziua..... luna..... anul.....
Nr. telefon.....
Nr. înmatriculare mașină.....

IMPORTANT!
Pentru fiecare persoană despre care doriți informații trebuie să trimiteți un talon separat cu cat mai multe din datele solicitate mai sus.

Doctorul vă propune răspunsuri rapide prin taxă de urgență.

Din pricina numărului extrem de mare de solicitanți, suntem constrânși ca, în cadrul spațiului disponibil, să oferim răspunsurile mult așteptate abia după luni de așteptare (în octombrie, noiembrie, celor care ne-au scris în ultimele săptămâni). De aceea, pentru cei grăbiți, colaboratorul nostru propune o **taxă de urgență**. Solicitantul va introduce în plic, împreună cu întrebările sale, o chitanță cu suma de 1.000 lei, bani pe care îi va depune în contul „Publicațiilor Flacăra” la orice unitate CEC. Contul este: 40.7230110.496 BCR, sect. 1, București.

Pe această bază, corespondentul nostru va primi, cel târziu în două săptămâni, prin mijlocirea poștei sau direct la sediul redacției noastre, un răspuns amănunțit, complet, cu sfaturi și prognoze expuse pe larg, la toate întrebările sale.

Nu uitați să atașați și talonul de participare.

Nu uitați să menționați pe plic „Pentru DOCTORUL C”.

Semn rău!

LA CIMITIRUL „PROGRESUL” CÂTEVA MORMINTE S-AU RIDICAT CU O JUMĂTATE DE METRU

Este vorba despre cimitirul „Progresul”, din București. Am găsit aici o femeie care ducea apă la câteva morminte și acea treaba asta de mulți ani, în acest cimitir. Se numește Iazăr Constantina și merge pe 9 de ani. Am întrebat-o ce știe despre mormintele care se ridică. Bătrâna se înfioară și mi spune pe șoptite: „Asta e un semn rău, maică. Acolo sunt strigoi și mormintele lor se ridică, se ridică până ies afară”.

Bătrâna mi-a spus că sunt două morminte care se ridică, dar nimeni până acum nu le-a putut reține numele de pe ruci, pentru că „le uiți mai-ă, le citești și le uiți: strigoi! Tu te lasă să le duci numele în lume”.

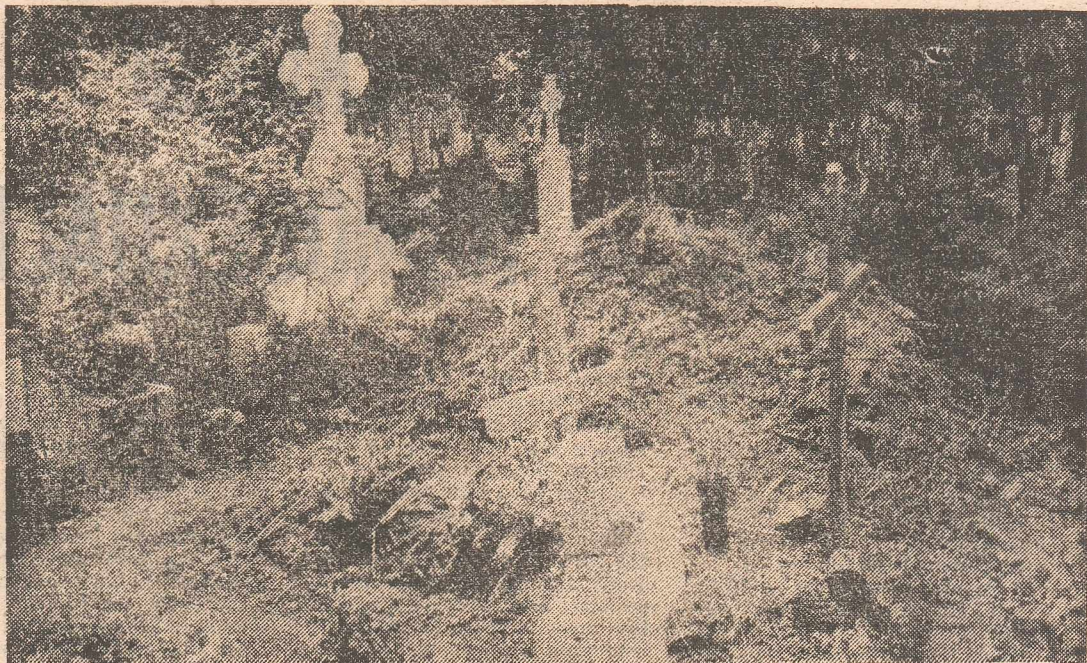
Merg la cele două morminte cu reportofonul. Văd aici două movițe, una lângă alta, nalte de aproximativ o jumătate de metru, cu mult mai nalte decât mormintele din jur. Atmosfera devine brusc săsătoare. Sunt singur, pen-

tru că bătrâna nu a avut curajul să vină cu mine și cimitirul e pustiu la ora după-amiezii. Vreau să citesc numele de pe cruci, înregistrându-mi vocea pe casetă, dar, surpriză, aparatul nu funcționează, deși bateriile sunt noi, caseta e-n regulă și nu văd motivul pentru care n-ar funcționa.

Am încercat reportofonul — marcă Panasonic — departe de morminte. De data aceasta, aparatul a funcționat normal. Când m-am reapro-piat de cele două morminte, aparatul a refuzat din nou să înregistreze.

Bineînțeles că așteptăm să iasă strigoi afară, să le luăm un interviu. Am întrebat preotul, care însoțea un cortegiu funerar, dacă a auzit despre mormintele care se ridică și ce crede despre ele. A refuzat, politicos, orice comentariu. Mai că-ți vine să întrebi: Dracula e doar o legendă?

DAN GHEORGHE ■

„EPISCOPUL”

CANIBALUL DIN PHILADELPHIA

Gary Heidnik a fost, încă în adolescență, clientul spitalului psihiatric rezervat pentru delincvenții cu înclinații criminale. Cine a „reusit” eliberarea acestuia are, acum, pe conștiință o lungă serie de moruri urmate de macabre acte de canibalism.

În nebunia lui, Gary a început, în cartierul Togia din nordul orașului Philadelphia (S.U.A.), o nouă „bisecă” intitulată pompos „Bisecca unită a miniștrilor lui Dumnezeu”, iar „episcopul” s-a instalat „cartierul general” într-o luxuoasă clădire de pe stradă Nord Marshall. Aceasta a devenit, ulterior, centrul unor cumplite evenimente. Bărbat bine, în vârstă de 43 ani, Gary avea un succes nebun la femei. Galant, foarte elegant și plin de bani, trăbătea, în Cadillac-ul său, străzile orașului, racolându și redutele victime fără dificultăți. În locul unor promisele și nopți de amor, „cavalerul” dezvălțea teroarea. Victima, după siluire, era, fie masacrată de vie, adică... „porționată”, fie torturată, „ptându și rândul la... „gă-t”. În subsol, într-un fel de divniță, se afla un bazin cu apă, în care victima atârna, suspendată de mâini prin lanțuri groase prinse în belciuge albe în pereți. Cu ajutorul unui cablu scufundat în apă, Gary crea șocuri electrice, producând nefericite chinuri insuportabile. Unele nu au existat acestui... tratament. Altele mai „norocoase”, erau îngropate de vii lângă groapa de gunoi. Între „tratamentele”, fetele făpturi erau hrănite cu sânge pentru câini amestecat

cu carne de om. Dar „delicateturile” aparțineau stăpânului! Polițiști îngroziți au descoperit, într-o așa-zisă bucătărie, într-un ceaun, puse la fiert, bucăți de carne și oase de proveniență exclusiv umană; în cuptor, la prăjit, se afla un picior de femeie, iar în frigider, ambalate în pungi de nailon, zeci de kilograme de carne...

Ca orice nebun autentic, Gary își desfășura bestialele „activități” ignorând prezența vecinilor. Aceștia au reclamat de zeci de ori la poliție că sunt terorizați de zgomote infernale, muzică stridentă, tam-tam-uri asurzitoare, iar, în miez de noapte, țiuțuri de fierăstrău electric. Apoi, s-au plâns de mirosurile pestilențiale de hoit și carne arsă. Poliția nu a considerat însă, necesar să intervină... până când a avut loc prima evadare din acest templu al groazei. Mărturiile stupefiant ale Josephinei Rivère au determinat intervenția urgentă a poliției. Ce s-a descoperit atunci, v-am relatat. Au murit în chinuri cumplite: Sandra Lindsay, 24 ani, Dorothy Dable, 22 ani, Agnes Adams, 21 ani. Au supraviețuit, schelete ambulante, marcate psihic pe vecie: Lisa Thomas, 18 ani și Silly Black, 23 ani...

La proces s-a cerut aplicarea pedepsei capitale. Dacă se dovedește, însă, iresponsabilitatea canibalului, acesta are șanse de a-și petrece tot restul vieții într-un ospiciu, fără să plătească, practic, pentru bestialitățile comise.

BRÂNDUȘA NICOLAE ■

romexpo sa
târguri și expoziții

ROMEXPO S.A. București

**În colaborare cu Ministerul Industriei-
Departamentul Industriei Lemnului
organizează în Complexul Expozițional
București din Bdul Mărășești nr. 65-67,
în perioada**

04 -12.09.1993

**a II-a ediție a expoziției
Internationale de mobilă**

BIFE - TIMB '93

**Vor participa peste 200 de firme
de renume din țară și străinătate
Relații suplimentare la
tel: 618.10.89, telex: 11108 TIB R
fax: 312.84.00.**

Vă așteptăm !

NOII

EROI AI FILMULUI
JAPONEZ — HOMOSEXUALII

În limba japoneză, cuvântul *okoge* înseamnă *orez ars pe fundul crăciții*, iar în argou, cuvântul desemnează femeile cărora le plac homosexualii. OKOGE este și titlul unui nou film japonez, care rulează doar în circuitul select al cinematografelelor nipone.

Pe vremurile astea încrun-tate, tinerii cinefili de la Tokyo, deseori femei, stau la coadă pentru un bilet la „Okoge”, dar și la alt film care suscită mare interes, „Kira Kira Hikaru”. Ambele tratează relațiile unei tinere cu un cuplu de homosexuali, stranie coincidență. Din sutele de filme care se produc anual în Japonia, două se concentrează pe aceeași temă!

„Okoge”, care va fi distribuit în Statele Unite în vara aceasta, și „Kira Kira Hikaru” înovează pe două planuri. Pentru prima dată este prezentată marelui public descrierea îndrăzneată și pasională a iubirii dintre bărbații japonezi. Se arată, de asemenea, femei care încearcă să rupă convențiile și se înțelege de la sine că asta atrage la film, prezența feminină. Aceste producții abordează o temă de maximum interes pentru japoneze, care încă mai suportă o presiune implacabilă în legătură cu obligativitatea căsătoriei. Scenariile celor două filme le prezintă posibilitatea unei intimități care nu le obligă la pierderea independenței. E vorba de o problemă care este încă tabu în Japonia.

În papuci de casă, jeans și pulover de cașmir galben, plimbându-se de colo, colo în cabinetul său de lucru înțesat cu cărți, Takehiro Nakajima, 57 ani, autorul și realizatorul filmului „Okoge” vorbește. „Am vrut să creez un personaj feminin nou” — spune el înainte de a se decide să se așeze în spatele unui birou plin cu manuscrise. „Am vrut să arăt că japonezele moderne se simt sufocate de ceea ce se așteaptă de la ele, în relațiile normale cu bărbații. În filmul meu, personajul okoge face ceea ce femeile nu pot face în propriile lor vieți”.

În viziunea lui Nakajima, o muncitoare celibatară, Sayoko, devine okoge după ce se împrietenește cu doi amânți homosexuali. Cuplul nu are un loc unde să se întâlnească și Sayoko îl invită atunci în minusculele sale apartamente din Tokyo. În timp ce bărbații fac amor în camera alăturată, ea studiază vizătoare o culegere de autoportrete ale Friedei Kahlo, care pun în lumină forța de caracter și suferința artistei. Cel trei sfârșesc prin a forma un trio de marginalizați care conviețuiesc confortabil instalați, până la inevitabila intervenție a lumii exterioare.

O femeie în căutarea unui stil diferit de viață constituie tema filmului „Kira Kira Hikaru”, realizat de Joji Matsuoka, 31 ani. Plasat în Tokyo-ul contemporan, acțiunea începe cu o ceremonie oficială a unei căsătorii aranjate. Bărbatul explică, imediat după nuntă, că el face amor cu alți

bărbați. Femeia mărturisește că este alcoolică. Aceste ingrediente ale clasicei farse dau naștere unei istorii despre dorință și decepție. Tragic!

Faptul că aceste două filme au intrat pe ecrane în același timp a suscitât o mare atenție din partea criticilor japonezi. Două din cele mai importante societăți distribuitoare din Tokyo au considerat că „Okoge” este prea riscant pentru ele. Dar, finalmente, ambele filme și-au găsit distribuitori și, ce este important, și-au găsit un public. „Okoge” a fost prezent la festivalul noilor realizatori din luna aprilie de la New York, urmând ca o recunoaștere, să intre pe ecranele din SUA.

Cei doi regizori au făcut filme ca independenți și Nakajima a cheltuit 1,6 milioane de dolari din proprii bani. El vede aceste filme ca fiind semnul întineririi industriei cinematografice japoneze.

„Toată lumea s-a săturat de istoriile cu japonezi obișnuiți. Sunt plictisitoare. Publicul vrea să vadă scenarii noi, să audă voci noi”. Consecința probabilă este că publicul se va îndrepta din ce în ce mai mult înspre poveștile cu marginalizați, cu homosexuali, femei emancipate și cu toți cei care se răzvrătesc împotriva respectabilității. Căci aceștia sunt cei care încarnează drama Japoniei moderne.

Nakajima locuiește în împrejurimile orașului Tokyo, într-o casă spațioasă — rămasă ca un vestigiu al celor 18 ani de căsnicie, o casă pentru o familie compusă din tată, mamă și doi copii. Acum elci ani, ei l-au părăsit, dar casa a rămas, ca o mărturie a vieții sale de homosexual; și marele public știe povestea regizorului, pentru că, în Japonia, nimic nu rămâne secret. El descrie Okoge ca pe un film care combină nesiguranța sa personală, propriile sale îngrijorări, cu dorința de a ridiculiza căutarea servilă a respectabilității, atât de obișnuită la niponi. „Am vrut să fac un film despre amorul homosexualilor. Dar, în același timp, am vrut să-mi spun lumii întregi toată furia împotriva existenței de conformitate și împotriva normelor sociale, stricte în Japonia”.

„Okoge” este al doilea film regizat de Nakajima, după ani întregi în care a avut succes ca scenarist de cinema și televiziune. Acțiunea se plimbă între gulerele albe și un cartier rău-famat, Shinjuku, cu case dărăpănate, zonă preferată ulterlor pentru o mulțime de bărulețe ale homosexualilor și cluburi cu spectacole travesti.

S-a spus deseori că filmele japoneze sunt populate de actori slabi, în timp ce actrițele se dovedesc memorabile. Probabil că în Japonia, mai mult ca în altă parte, femeile învățând să-și joace rolurile (fiică supusă, soție răbdătoare, mamă devotată), comedia le este naturală. Din fericire, s-au scris roluri importante

pentru ele, pe măsură s-ar zice. Scriitorul și criticul american Donald Ritchie remarcă fără să greșască această oportunitate ca pe o slabă compensație pentru o viață atât de restrictivă. Pentru că cinematograful japonez își are rădăcinile mult mai adânc înfpte în tradiția realismului, comparativ cu filmele occidentale; filmul nipon a excelat în evidențierea soartei crunte a femeii.

Pentru publicul de sex feminin al filmului Okoge, o mare parte din seducția eroinei Sayoko rezidă în faptul că spectatoarele pot să se identifice cu o femeie care sparge regulile. Sayoko nu se retrage într-o viață asexuată și religioasă; ea a găsit un loc pe lume unde este înțeleasă și se integrează. Ea nu are nevoie să se prefacă sau să interpreteze un rol pentru cineva, părinte, soț ori copil. În secvența cea mai frapantă a filmului, camera de filmat se plimbă între Sayoko, privind picturile Friedei Kahlo, și prietenii săi bărbați făcând amor. Ea este fericită într-o lume a imaginației, amantii într-o lume a pasiunii trupesti.

„Am vrut ca ea să fie detașată, în același timp cu o participare de un anumit fel. Am ales-o pe Kahlo pentru că este o artistă care exprimă foarte bine durerea de a fi femeie” — spune Nakajima.

Contrastând cu Okoge, filmul lui Matsuoka descrie o lume mai mică și mai frământată. O ambivalență profundă traversează personajele. Sunt în același timp provocatoare și speriate. Asupra lor apasă presiunea părinților, teama de critici. De exemplu, Shako, soția, vede că aventura homosexuală a soțului ei continuă și începe să dorească a-l include pe amantul soțului într-o familie surogat, dar nu știe cum. Într-o scenă, ea încearcă să afle dacă poate fi însămânțată artificial cu sperma fie a soțului, fie a amantului acestuia; asta l-ar da, concomitent, un copil și aparențele unui mariaj normal. „Pe scurt, ea nu reușește să fie adultă complet” — explică Matsuoka. Femeia devine astfel simbolul dilemei căreia îi fac față tinerii japonezi: „Ne este frică să creștem, ceea ce este același lucru cu a ne fi teamă să fim altfel”.

În sânul comunității homosexualilor din Tokyo, reacția la aceste filme a fost împărțită. Unii au considerat că e vorba de o prezentare mai puțin romantică a iubirii lor. Alții găsesc că e bine ca filme populare să povestească istorii cu homosexuali, complexe și umane cu adevărat. Ambele filme au produs o impresie foarte puternică.

După ce a văzut Okoge, o tânără a spus că părinții ei au încercat de trei ori să o angajeze într-o căsătorie. Aproximându-se de vârsta de 30 de ani, ea va deveni curând un obiect de înduioșare: „În cazul meu, nu mă va deranja să fiu o okoge”.

ADA NICOARĂ ■

● O agresiune plăcută pe care Editura OLIMP o cită, începând din 1992, asupra cititorilor (chiar celor mai pretențioși) ● Respect pentru cititori, selecția titlurilor editate și prin prezentarea grătotul la prețuri rezonabile, chiar și după aplicarea ● Iată, foarte pe scurt, câteva cadouri pe care e OLIMP vi le face în aceste zile:

„Agresiunea
Editurii
OLIMP

Nu peste mult timp
ma altele!

Esti milionar — de
Leibold. Traducere de
Cristian Popa.

Decât să-i cumpărați
lului dumneavoastră o
de eugenii (și așa sunt
de gust!), mai bine li
cadou acest mic roman,
poate, mai puțin „In-
dar va fi mai inteligent
un roman pentru cel
nați de jocurile minți
inteligentei și imagi-
Dacă ai găsi un milion-
lari, cum li se întâmplă
flor din acest mic ro-
ai face cu banii? Cliti-
tea, vă veți simți un pe-
important — alături de
lați — și vă veți cu
mai bine!

Casa Tunetului — de
R. Koontz. Traducere
haela Munteanu.

Cu fiecare pagină
simți măiestria celui
scris unul din cele ma-
plexe romane de gro-
foarte importantă fiz-
mericană este smulsa
țlul american și „In-
în gulagul sovietic, unde
leste pe propria-i pie-
sinistru coșmar. Bestia
KGB-ului demontată și
zată în acest roman ne
cu gândul la fosta
Securitate!

Căinii războiului — de
derick Forsyth. Traduc-
Victor Olaru.

Editura OLIMP inaug-
seria Thriller cu celeb-
man, o dramă alertă
traficul de arme, jocu-
litice la nivel mondial,
natul în masă pentru a
puterea. Sir James Ma-
magnat gata să facă
pentru putere (orice
nare cu Athanasie este
gur, întâmplătoare) și
teles, pentru bani, dă
pe viață și pe moarte
a pune mâna pe un mu-
platină care valorează
miliarde de dolari. Nu
mai avea timp să
(și-așa n-o să vă mai
permite, în curând!),
acest roman!

MARIAN GHÎTE

AGENDA CULTURALĂ

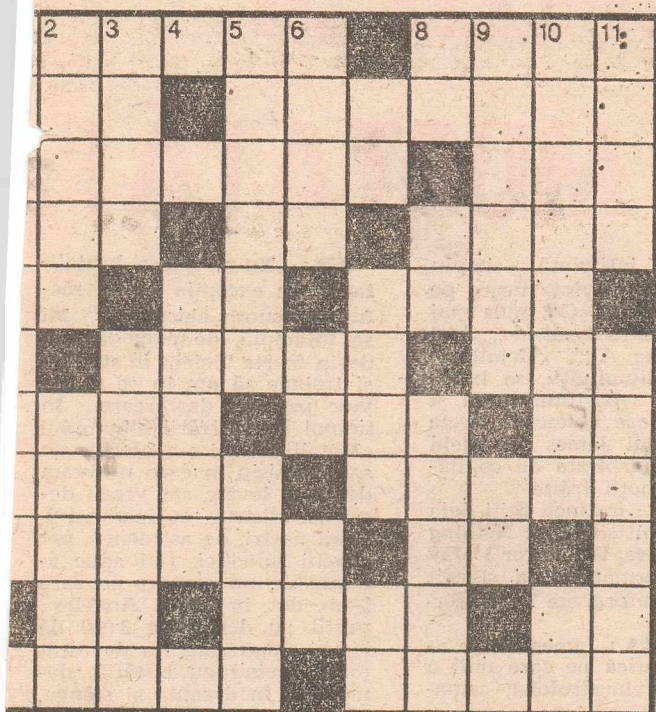
TEATRU: În perioada
15—22 august, la Cetatea Si-
ghisoara din județul Mureș,
va avea loc Festivalul de
teatru pentru amatori „Thea-
trum Mundi”.

FILM: Pe 17, 18, și 19 au-
gust, la Sala Palatului — fil-
mul „Gladiatorul”, după care,
începând cu data de 20 au-
gust va rula la cinematogra-
fele Patria, Gloria, Favorit.

ARTE PLASTICE: Pe data
de 9 august, la Galeria „Eta”
3/4 — Teatrul Național, va
avea loc vernisajul expoziției
de tapiserie, compoziții în
țesătură și pictură — Maria
na Macri. Iată ce afirmă
prestigiosul critic de artă Dan

Hăulică, referitor la
artistel: „...aceste
există pentru a ne spu-
încetare că se afla
ceva care ne depășeș-
ne aștepte cu blândete
șim din noi înșine, în-
a tinda, fără orgoli
absolut... Și ceea ce le
joară, în special acua-
ază sub același ser-
nând pe instrumente
o esențială gravitate”
ziția este deschisă în-
august, orele 10—18.
rloada 31.07.—14.08, la
ria „Simeza”, poate fi
tă expoziția de pictu-
vlu Călinescu”
RALUCA VI

Vara cu căldurile

ne de crâng! — A sta la soare. 6) Liste cu greșeli de tipar, afișate la sfârșitul cărților — Sigla pentru „International Astronautical Federation”. 7) Localitate în Spania — În acest loc — Bronzați pe spate! 8) Dilatat din cauza căldurii — Cuptor estival 9) Persoană care tipărește și distribuie cărți — Începe năduful! 10) Miez de nucă! — A dogori — Început și sfârșit de august! 11) A se vesteji din cauza căldurii — Bronzate.

VERTICAL: 1) Cunoscutul autor al schiței „Căldură mare” (Ion Luca). 2) A se mânia din cauza soarelui prea fierbinte apărut după o ploaie de vară — Arșiță. 3) Butoi cu care era adusă apa — De la soare-răsare (pl.). 4) Lovit (fig.). 5) A avea arsuri după o expunere îndelungată la soare — A se înmuia de căldură. 6) Pălăria de soare a ardelenilor — Sfârșit de vacanță! — Soare de vară! 7) Iritat la față! — Uscăți, în lipsa apei — Lene! 8) Ape! — Radu Odeanu — A sasea lună... de vară. 9) Vechile focuri purificatoare — Lună! 10) Expusii la razele de soare — În miezul verii! 11) Autoarea culegerii de reportaje „Anotimp de aur” (Valentina) — Iritate... de căldură.

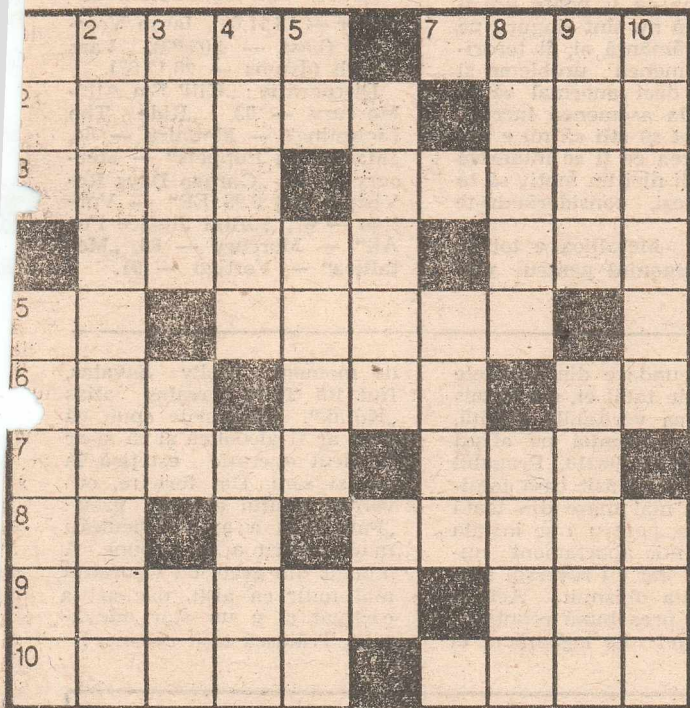
Dicționar: GAM, IAF, ANSO.

MIHAI ZGUBEA ■

ORIZONTAL: 1) Poet clasic român, semnatar al pastelului „ra” (George) — Ținut pârde-soare. 2) Transpirație — Port la mare... numai

în sezonul estival (pl.). 3) Ladă frigorifică — Localitate în Namibia. 4) A brâzda pământul — Focarul lupei! — Vară... 5) Ultimii fragil! — La margi-

Muzicală

a corurilor antice. 6) Curs de apă în deșert — Cântăreț din Grecia antică — Bianca Stan. 7) Caracterul unei opere bufe — Lugoana dintr-o operetă de Filaret Barbu. 8) Iarși, de la început! — Instrumente muzicale cu coarde 9) Când toată lumea cântă la fel — El face muzica. 10) Melodie — Unul căruia îi fluiera mintea.

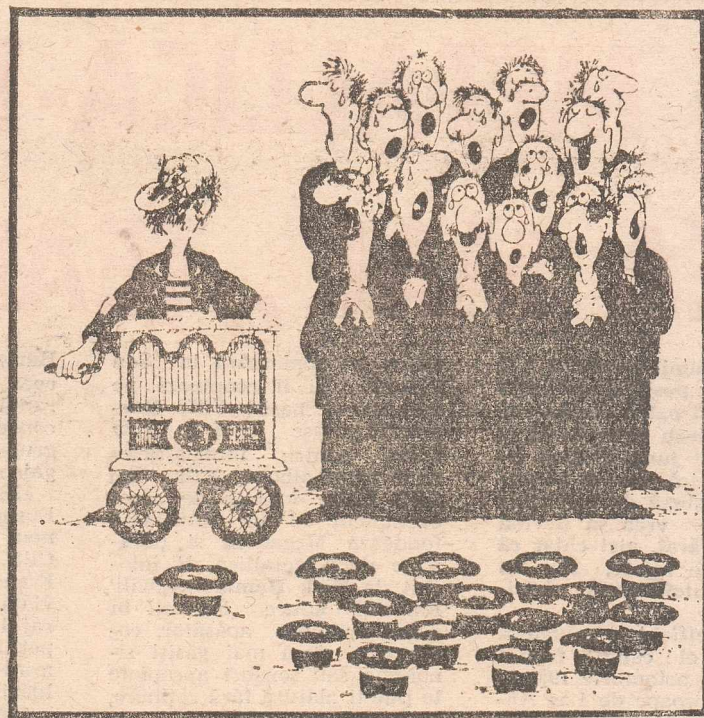
VERTICAL: 1) Andante — Instrument muzical de suflat, utilizat de ciobani pentru chemări și semnale. 2) Instrumente muzicale cu burduf, clape și butoane. 3) Sport pe apă — Dumitru Manea — În vilă! 4) „Călărețul de...”, ballet în patru acte de Glier — Localitate în Spania. 5) Ionel Dumitru — Moment în care o voce sau un instrument începe să cânte — „Fluieraș de...”, / Mult cântă duios...”, spune rapsodul popular în celebra „Mioriță”. 6) Cosuri pe față — Vene! 7) Insulă din arhipelagul Solomon 8) Cântă... la magnetofon — Semn convențional pentru reprezentarea grafică a înălțimii și duratei unui sunet muzical. 9) „Ascultă” muzică interpretată la fluier (dim.) — Corpul organizat al avocaților 10) Poetă română, autoarea volumului „Cântarea munților” (Magda) — Poftă de joc (reg.).

Dicționar: AIS, UED, AED, ISSO, NDAI, INC.

CONSTANTIN GRIGORE ■

ORIZONTAL: 1) A cânta în ploaie — Instrument muzical de suflat, cu găuri și cu clape. 2) A aduce tonurile unui instrument muzical la aceeași înălțime. — „Lă diez” în notația muzicală literală. 3)

Bandă muzicală — A face muzică. 4) Compozitor român de muzică ușoară (Elly) — Poet român, autorul volumului de versuri „Rapsodia marinarilor” (George). 5) Barbu Delavrancea — Celebra gazdă

ANECDOTE DE PRETUTINDENI

● — Scumpo, prietenul nostru, milionarul, a murit. Ți-ar fi plăcut să fii văduva lui, nu-i așa?

— Nu, dragă! Știi foarte bine că întotdeauna am vrut să fiu numai văduva ta...

● Discuție între doi prieteni:

— Știi, sunt căsătorit de 20 de ani și iubesc aceeași femeie!

— Ce lucru frumos e fidelitatea!

— Însă te rog, nimănui nici un cuvânt! Dacă nevastă-mea ar afla, m-ar omorî.

● — Ai văzut John și-a înmormântat nevasta și merge deja la cinematograful!

— E adevărat, însă se duce numai la filme alb-negru.

● Un bogătaş se afla pe patul de moarte. Soția lui s-a decis să-l facă mărturisiri:

— Scumpule, am avut un moment de slăbiciune cu casierul tău.

— Asta e tot?

— Și cu contabilul tău, Jack...

— Altul?

— Cu John...

— Ai terminat?

— Dragă, nu mă enerva cu întrebările astea! Doar știi numele tuturor salariaților tăi...

● — Dragul meu, — spune ea cu vocea stinsă — dacă mor... te vei recăsători?

— Nu, nu imediat — răspunde el repede. Mai întâi am să plec în concediu.

● Un turist care dorea să înnopteze într-un camping lângă Singapore, întreabă la recepție:

— Există în zonă animale periculoase?

— Nu! Dacă totuși se arcă pe dumneavoastră vreo cobra

nu vă speriați! Cobra e urmăriată întotdeauna de o mângustă, care în momentul când o ajunge o ucide.

● Inscripție la intrarea unui hotel de lux din vârful Alpilor: „Rugăm onorata clientelă să achite nota de plată înaintea fiecărei ascensiuni pe stânci”.

● Turistul către ghid:

— Ce ghinion! Chiar acum mi-au căzut ochelarii în Mississippi.

— Dar asta e. Rinul.

— Poftim, fără ochelari nici asta n-am putut să văd...

● Un turist, oprindu-se la marginea prăpastiei, privește în jos îngrozit:

— Locul acesta e foarte periculos! De ce nu montați o plăcuță de avertizare?

— S-a fixat la început, dar cum nu a căzut nimeni, am scos-o...

● — Nici o crimă, nici un viol în ultimele 48 de ore. Ce-o să punem în prima pagină? — se plânge redactorul șef al unui cotidian de mare tiraj.

— Mai e timp, încă 24 de ore bune — îl încurajează secretarul de redacție. Trebuie să avem încredere în oameni!

● Profesorul de fizică face experiențe de electricitate.

— Acum curentul e atât de puternic încât ar ucide și un bou. De aceea nici n-am să mă apropiu prea mult de aparat.

● Medicul, în timp ce măsoară tensiunea unui pacient, exclamă:

— Sau aparatul meu s-a defectat, sau dumneavoastră sunteți mort...

● Culese și prelucrate de GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

DEZLEGĂRILE CAREURILOR DIN NR. 31

Vorbe: CREIER; ARTA; AERA; CARAUS; UGERE; NAS; P; CIS; SAU; ACE; IE; STRAT; IG; U; BAU; ROPOT; CIOLAN; NUR; URSAR; MOTOR; RITM; FEMEIE; IZO; SALAR; D; ANTARCTICA.
Replici: MUTENIE; IS; ARANJAMENT; RARE; CIRCA; AGERI; TORT; TA; VEDERE; ONOARE; IMA; N; ARIPIA; EV; INȘI; ALENE; SOT; ANI; IR; TREN ACUTE

TALON * FLACĂRA nr. 32 Concurs "PUBLICAȚIILE FLACĂRA"

Prenumele.....

Numele.....

Localitatea..... Cod.....

Județul (Sectorul).....

Str. Nr.

Bl. Sc. Et. Ap.

METALLICA-TRASH, SPEED ȘI CEA MAI „ȚEAPĂNĂ” MUSTAȚĂ!

Attila și hunii secolului XX ar fi iar o posibilă definiție pentru acești patru dezlănțuiți care nu puteau avea decât și numai părul lung. Puțină istorie nu strică, nu că ar putea oferi o sursă de inspirație pentru cine vrea să devină rocker adevărat, aici chiar că nu e loc de rețete, dar un drum e întotdeauna fascinant...

James Hetfield ar putea fi mândru de el: când a fondat Metallica în octombrie 1981 la Norwalk, aproape de Los Angeles, a înscris instantaneu grupul său în linia era mai distructivă a heavy-metalului. Pahidermică chiar; inventator de speed (bazat pe joacă rapidă de chitară, energie și tehnică) de trash și alte sonorități îndrăznețe, Metallica are sunetul cel mai puternic din lume, sunetul ba ului, caracteristic și deosebit de intens, a făcut să explodeze boxele la Heavy Sound Festival în iunie 1984. Specialiștii sunt mai toți de aceeași părere: pe unde trece Metallica rămâne locul părjolit. Dar să intrăm în detalii:

1981 — Los Angeles. Lars Ulrich, fost viitor campion de tenis de origine daneză, îl întâlnește pe James Hetfield, temperament coleric. Așa, în doi, fondează un grup botezat Metallica, pentru a evita orice confuzie cu anteriorul grup de jazz din care provenea ultimul venit. Basist le era Ron Mc Govney iar lead-guitarist, David Mustaine. Până aici, nimic anormal.

1983 — După doi ani de scuturat zdravăn paielele scenei glam-rock din L.A., Me-

tallica se deplasează la San Francisco și îl cooptează pe excentricul basist Cliff Burton. Poposește apoi în New York, pentru înregistrarea unui prim album „Kill 'Em All”. Chiar înainte de acest eveniment Dave Mustaine fondează Megadeth și părăsește deci Metallica. E înlocuit de Kirk Hammett. „Kill 'Em All” aduce inovații în genul sumbru, apăsător, comatos și dacă mai găsiți sinonime sau sensuri apropiate le puteți alătura fără reținere, nu greșiți cu nimic!

1984 — Al doilea album al grupului „Ride The Lightning” face cucu-bau pieței de discuri. Dacă intro-ul cu chitară acustică, liniștește, tot ceea ce îi urmează, mânie neagră și furie, înspăimântă bunul popor american. Radiourile refuză cu desăvârșire orice titlu. Asta nu împiedică însă „Ride The Lightning” să devină disc de aur, să cumbărească confortabil 50 de săptămâni în Billboard Top 200 și să inspire nu mai puțin de 27.372 de alte grupuri din zonă.

1986 — Intens, metodic, imparable, iată că iese „Master Of Puppets” un al treilea album care reglează pendulele „trash-metal”. Fără să necesite un promotion monstruos, se vinde cât ai bate din palme într-un milion de exemplare și asta numai în Statele Unite. Urmează apoi tragedia; în timpul primului lor turneu european, deplasându-se cu dificultate noaptea pe un drum sudez înghet, autocarul grupului e grav accidentat, provocând decesul lui Cliff

Burton (basistul). Știind că ceea ce n-ar fi vrut cu siguranță Cliff era să oprească concertele și să desființeze grupul, supraviețuitorii îl angajează pe Jason Newstedt.

1987 — Metallica revine în Europa pentru a onora turneul întrerupt de moartea lui Cliff. Apoi se întoarce în San Francisco. Refăcuți și plini de viață cei patru transformă gara lui Lars în sală de repetiții și înregistrează un mini-album constituit din reluările unor piese preferate.

1988 — Omagiul lui Cliff, Metallica realizează o casetă video „Cliff 'Em All” compusă din secvențe filmate de fani cu ocazia diverselor concerte. Grupul se imbarcă într-un turneu prin Statele Unite cu ocazia mini-festivalului itinerant de hard „Monsters Of Rock”, alături de Van Halen și Scorpions. Plouă cu critici bune, ba chiar se dezlănțuie averse la apariția celui de-al patrulea album Metallica. „...And Justice For All”. Violent și mecanic. Altă performanță: grupul antamează marele turneu american de 150 de concerte numai pe stadioane. Și totul, rețineți, se întâmplă fără ca cei 4 să fi intrat în bunele grații ale animatorilor radio și a sacrosanctului MTV. De notat că Metallica extrage două single-uri și tot atâtea video-clipuri din acest album: Harvester Of Sorrow și One.

1991 — James Hetfield, se reface încet după un accident de skateboard. Și el și ceilalți rămân însă tot rockeri recalcitranti și-și mătură din nou auditoriul cu o tornadă

energică intitulată simplu „Metallica”. Cuvinte negre pe un fond negru. Cu mult mai puțină tehnică decât în „...And Justice For All”, „Metallica” face loc simplității, se întâlnesc dese porțiuni lungi și grele în care vulesc chitarele și vocea lui James Hetfield pe texte inspirate de copilărie, de emoții trăite.

Pe scurt: instinct. Știți deja ce a devenit single-ul Nothing Else Matters. Whenever I May Roam, următorul, a stârnit invidii. Unforgiven? Unforgiven!

7. EXTRA: James, de ce această muzică pe care unii o apreciază claustrofobă, comatoasă?

James Hetfield: „Muzica noastră e grea pentru că ea corespunde gravității temelor care ne inspiră. Necunoscutul sperie de cele mai multe ori, și această temă e foarte aproape de nebunie. Mi-e întotdeauna frică să nu devin nebun, acest sentiment e în permanență într-un colț al minții mele și îmi spun că s-ar putea ca odată, undeva, să deraiez pur și simplu, dintr-o dată! Foarte mulți adolescenți cunosc această senzație; ceea ce îi poate liniști e faptul că nu sînt singurii pe care îi frămîntă și, îi terorizează asemenea probleme și că nu e deci anormal să te gîndești la asemenea lucruri. E relaxant să știi că nu e așa de rău ceea ce ți se întâmplă și că nu ai nici un motiv să te impacientezi, considerându-te un caz”.

Extra: Metallica e totuși, deseori, sinonimul pentru violență...

J.H.: „Nu-mi place brutalitatea, cu excepția celei răsfărîtă asupra obiectelor. Mi se întâmplă, de exemplu, să devin foarte violent în studiou și trebuie să am în ce să lovesc pentru descărcare. În timpul înregistrării albumului „Metallica” mi s-a oferit un sac de nisip în care n-aveam decât să lovesc cât vreau decît să distrug echipamentul. Fanii noștri, de asemenea, pot deveni sălbatici. Îmi aduc aminte de un concert pe care l-am dat în Los Angeles; pustii au desurubat 3000 de locuri după care au devastat totul, lovind cu bucățile demontate în dreapta și stînga, ceea ce a provocat pagube considerabile pe care a trebuit să le plătim. Cam 200.000 \$. Beneficiile acestui concert au dispărut, astfel, subit! Pe de altă parte, însă, când publicul nostru e prea pasiv, asta înseamnă că nu reușim să-i transmitem energia pe care o conține muzica noastră și show-ul e atunci foarte plat; e întotdeauna o relație donator-donator”.

Componență Metallica: James Hetfield (ghitar-vocals 03.08.63), Kirk Hammett (lead-guitar — 18.11.62), Jason Newstedt (bass — 4.03.63), Lars Ulrich (drums — 26.12.63).

Discografie: „Kill 'Em All” — Mercury — 83, „Ride The Lightning” — Mercury — 84, „Master Of Puppets” — Mercury — 86, „Garage Days Revisited / \$ 5.98 EP” — Vertigo — 87, „...And Justice For All” — Mercury — 88, „Metallica” — Vertigo — 91.

FLASH - CONTACT

● ARMY OF LOVES în pasaj prin Londra pentru a prezenta noul lor single Israelism, au provocat un ingrozitor ambuteiaj în Piccadilly Circus oprindu-se câteva clipe să-și salute fanii veniți să-i întâmpine, cei patru fiind transportați de o calească foarte barocă. Coincidență sau nu, în acea zi Londra găzduia The Gay Pride Festival (marea întâlnire a homosexualelor...) Oricum Army Of Love sunt acoperiți, mai noua lor achiziție Dominika Peczynski face din grup un dublu cuplu...

● AXL ROSE, controversatul personaj leader Guns-N-Roses, nu se mai poate deplasa fără să fie acompaniat de o gardă de corp. Celebrele lui năzbâtii de pe scenă i-au adus, mai nou, amenințări cu moartea. De asemenea, cu ocazia deplasării în Israel unde grupul urma să se producă, Axl a fost constrâns să rămână claustrat în camera sa de hotel, în timp ce colegii săi au putut părăsi „Hilton” pe ieșirea de serviciu, bineînțeles, pentru a ajunge în centrul Ierusalimului. Slash și soția sa Rence au vizitat

vechiul oraș și au făcut unele cumpărături. Axl însă, n-a putut să-și arate nici măcar vârful nasului.

● JEAN-CLAUDE VAN DAMME e foarte prevăzător: „Când ești un star de cinema la Hollywood, nimic nu-i mai poate opri pe unii oameni. Sunt în stare să se arunce pe stradă în fața mașinii tale pentru ca apoi să obțină despăgubiri și avantaje”. Plecând de la această constatare realistă, Van Damme și-a pus deoparte aproximativ 60 mil. \$ pentru cazul în care va fi distrat la volan. El a luat această hotărâre după ce a fost nevoit să plătească 3 mil. \$ unui cascador pe care l-a rănit scotându-i un ochi.

● TORI SPELLING, fiica lui Aaron Spelling, cel mai mare producător al serialelor televizate (Dynasty, Starsky & Hutch...), cu toate că și-a făcut mâna de comediantă în

roluri secundare din serialele produse de tatăl ei, s-a impus cu greu ca veritabilă actriță, în ciuda prezenței pe afișul Beverly Hills 90210. Probabil de aceea a părăsit casa familială, cea mai mare din toată California, pentru a se instala într-un mic apartament numai al ei. Iar cu reversul succesului s-a obișnuit. Actrița nu are o prea bună reputație, și de altfel nici logodnicul ei

de moment Nicky Savalas, fiul lui Telly Savalas alias „Kojak”. Zvonurile spun că Tori ar fi alcoolică și că și-ar fi făcut operație estetică la nas și sâni. Din fericire, cuvântul tatălui atârna greu: „Fata mea a avut dificultăți mari pentru a se impune. A muncit din greu, cu siguranță mai mult ca alții, dar azi a câștigat și e un star adevărat”. Trăiască tații celebri!

Topuri — Radio Contact

— ediția 31 —

● TOP 30

1. GABRIELLE — Dreams
2. 4 NON BLONDES — What's Up?
3. TERENCE TRENT D'ARBY & DES'REE — Delicate

● TOP SLOW & BLUES

1. LISA STASFIELD — In All The Right Places
2. THE DINKY TOYS — Silent Cries
3. MARCO MASINNI — Anna Viviano

● TOP 5 — TOP MATINAL

1. BC & BASIC BOOM — Knock Knock
2. DESIRELESS — Voyage Voyage
3. USURA — Open Your Mind

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu,
redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă“

La începutul maratonului în BUNDESLIGA și IL CALCIO

Echipele germane au transferat în această perioadă 87 de jucători, dintre care 21 de străini, sumele investite de cluburi atingând cifra de 75 de milioane de mărci, oricum un record ținând cont de etaloanele edițiilor trecute. Cel mai scump transfer l-a efectuat Borussia Dortmund cu atacantul Karl-Heinz Riedle, 27 de ani, jucător ce a părăsit Lazio Roma pentru 9,3 milioane de mărci, astfel că se alătură și el altor colegi din reprezentativă, în frunte cu Lothar Matthäus, care au revenit acasă după un intermezzo italian.

Printre „fiii răătăcitori“ ai Germaniei, menționez numele edetelor Bernd Schuster și Andy Brehme care au venit din Spania la Bayer Leverkusen, respectiv FC Kaiserslautern, trioul ca atare trezind un interes deosebit în rândul mass-media dar și al suflării fotbalistice germane, ceea ce înseamnă că formațiile lor sunt considerate de experți ca favorite în lupta pentru titlul național. Dar Brehme s-a concentrat mai mult asupra reafacerii după un accident decât asupra jocului, întrucât ambiția sa, dar și dorința de a se impune din nou la cei 32 ani, s-a materializat într-o leziune serioasă ce trebuie acum tratată, sigur un debut mai puțin așteptat de amatorii de fotbal din Kaiserslautern.

Conducerile tehnice din Bundesliga au avut la unison scopul de a întări compartimentul ofensiv și deci de a „împăra“ atacanți; printre numele sonore ce vor atrage pe suporteri se numără lituanianul Valdas Ivanauskas, adus de la Austria Viena la FC Hamburg „doar“ cu 1,3 milioane de mărci, masivul atacant fiind de părere că va marca 15 goluri. Dar „liga operetei“ (așa definesc nemții campionatul austriac) a permis destul de ușor balticului înscrierea unui punct, spre deosebire de Bundesliga ce supune la mari eforturi pe combatanți, cu toate că Ivanauskas se poate remarca și în Germania, în primul rând datorită fizicului său impre-

sionant ce aduce aminte de celebrul tunar al Hamburgului anilor 1979-85, Horst Hrubesch.

La FC Köln îl vom vedea la lucru pe austriacul Toni Polster, transferat de la Rayo Vallecano din Madrid: fotbalistul vienez s-a prezentat slab în primele partide de verificare, dar antrenorul danez Morten Olsen are încredere în noul oaspete, și sigur că, cine a jucat pe la Torino, Logrones sau FC Austria se poate integra și aici în Germania, cel mai bun exemplu fiind acela al lui Andy Herzog de la Werder Bremen, devenit coordonator și realizator în echipa campioană a nemților. La Gelsenkirchen, echipa de mare tradiție Schalke s-a mai încumetat încă o dată în transferarea a doi străini după eșecurile cu croatul Mihailović și danzeul Christensen; acum au semnat olandezul Youri Mulder de la Twente Enschede și cehul Jiri Nemec, în speranța că vor asigura victoriile absolut necesare ale celor de la Schalke, îndatorați băncilor cu peste 10 milioane de mărci. În fine, Bayern München, după ce a primit „un gol“ din partea lui Ruud Gullit, s-a oprit asupra columbianului Adolfo Valencia, sud-americanul costând 5,3 milioane de mărci. Dar întrebarea se pune cu privire la sănătatea și forma lui Valencia, pentru că nu trebuie să uităm că toamna și iarna germană sunt neplăcute pentru sud-americani, prezenți în Bundesliga cu încă doi brazilieni, Paulo Sergio la Leverkusen și Dunga la FC Stuttgart. A revenit „acasă“ la Nürnberg, argentinianul Zarate, care după un sezon la Pescara, echipă retrogradată în Seria B italiană, a ales prima scenă fotbalistică germană, e drept cu un salariu mai redus decât în „Paradisul Lirelor“.

Totodată, să consemnăm și contingentul elvețian marcat de Alain Sutter la FC Nürnberg sau Ciriaco Sforza la FC Kaiserslautern, în fruntea trioului fiind de neclintit cunoscutul Stéphane Chapuisat de la Borussia Dortmund.

Zona balcanică, foarte productivă din punct de vedere fotbalistic, este reprezentată de grecul Paşalis Seretis la noua promovată Freiburg, iar nordul european, deci repet, sub aspectul noilor achiziții, înaintea celui de-al 31-lea sezon profesionist din Germania, a trimis pe norvegianul Jan Ivar Jacobsen, la Duisburg, club promovat, de asemenea, în liga de elită.

În Italia, corupția, terorismul și recesiunea sunt subiecte la ordinea zilei. Dar la fel de discutat și dramatic este cazul celui mai scump fotbalist al lumii, Gianluigi Lentini, 24 de ani, care a suferit un accident grav la volanul automobilului său. Conducând noaptea cu peste 100 de km pe oră, într-o zonă ce nu permitea decât o viteză de maximum 80 de km/oră, Lentini a pierdut controlul bolidului său de fabricație germană, un Porsche, cumpărat recent cu 200.000 de mărci, astfel că finalul se desfășoară la spital, unde se pune întrebarea dacă fotbalistul milanist va mai reveni pe stadion. Silvio Berlusconi a plătit pentru transferul respectiv 40 de milioane de mărci, și nu 70 cum s-a speculat în presă, iar ca orice om de afaceri și-a asigurat „bijuteria“ pentru suma de 16 milioane. De mărci, evident. Așadar, într-o situație dificilă, clubul Milan va recupera bani buni din suma inițială, regulă ce se aplică oriunde în Occident și mai ales în fotbal, domeniu ce aduce cu sine un risc deosebit chiar și în afara terenului de joc.

Și cu acest exemplu, se pune iarăși întrebarea: la noi în țară, când vor concepe și „federalii noștri“ un sistem de asigurare pentru fotbalistii români, având la bază desigur o lege ce trebuie votată în parlament? Acțiune ce face obiectul în primul rând la nivelul legislativului României, pentru că, din păcate, asigurările, și mă refer la societățile particulare, au o pondere redusă în sectorul economic și social.

● Duminică, 15 august, start în campionatul cu nr. 76 al Diviziei Naționale ● Un fapt inedit: prima etapă programată „derbyul derbyurilor“, Dinamo - Steaua! ● Prin ultimele trei meciuri ale „naționalei“ în preliminariile C. M. vom afla dacă vom fi prezenți la World Cup '94 ● Cinci echipe românești în competițiile de club intercontinentale ● Vor reveni spectatorii pe stadioane? Două desiderate: arbitraje fără probleme și fair-play total ● Programul complet al etapei de debut: Sportul Studențesc - Gloria Bistrița, „Poli“ Timișoara - Univ. Craiova, „U“ Cluj - Rapid, Inter Sibiu - Oțelul Galați, Electroputere - Farul, Dacia Unirea - F. C. Brașov, U.T.A. Petrolul, Ceahlăul P. Neamț - Progresul.

Paralele inegale

■ ALEGERE. După cum se știe, anul trecut, Philippe Chatrier a cedat președinția Federației Franceze de Tenis (ca și a celei internaționale, dealtfel), rămânând în lumea sportului, oficial, doar ca președinte al Comisiei pentru programe a Comitetului Internațional Olimpic. În locul lui, în funcția de președinte al forului francez se află Christian Bimes, un președinte destul de contestat, între reproșuri fiind și acela că n-a fost niciodată jucător de tenis. În schimb, dl Bimes este un practicant asiduă al acestui sport, printre partenerii lui preferați aflându-se... Ilie Năstase, care-i dă replica ori de câte ori se află la Paris. Și se află destul de des, compatriotul nostru fiind un important acționar al unui vast complex parizian omnisport.

■ INVOIRE. La exact jumătate din termenul pedepsei de 11 ani, celebrul pugilist argentinian Carlos Monzon, fost campion mondial la categoria mijlocie, are permisiunea de a ieși din închisoare, în fiecare week-end, câteva ore, datorită „comportării ireproșabile“. După cum se știe, „El Mato“ (Nebunul, numele „de ring“ al lui Monzon) a fost condamnat în 1988 la 11 ani de pușcărie, fiind acuzat de uciderea concubinei sale Alicia Muniz, pe care a aruncat-o pur și simplu pe fereastră din somptuoasa vilă pe care o locuia împreună în Las Flores (provincia Santa Fe). În timpul încarcerării, Monzon a fost vizitat de mulți admiratori, între care și actorul francez Alain Delon, care i-a organizat unul dintre meciurile pentru titlul suprem împotriva nu mai puțin celebrului italian Nino Benvenuti.

TEODORA OPREA ■

Ce dea mai valori

Văduviți de meciuri (mai o avanceronică, mai o cronică, mai o posteronică, mai o revenire), iubii noștri croniciari de fotbal store la-măia transferurilor. Cine pleacă, cine vine, numai știți una și una. Iar în toată această vânzoleală, ce vedem noi? Păi noi vedem limpede că lumina zilei că nu mai sunt fotbaliști prin astă țară. Nu mai departe decât cazul celebrului Potocianu, băiat simpatic, dealtfel, pe care și-l dispută toți granzii din România. Maradona să fi fost, și nu se făceau atâtea valuri. Să recapitulăm. Mai întâi C.S.M. Reșița, retrogradată, echipă care în această perioadă se antrenează pe asfaltul din fața primăriei și prefecturii caraseverinene, cerând oarece bănuți ca să supraviețuiască, îl dă megastarului Potocianu o dezlegare în alb, pe care și-a pus repejor apostila bancheului: Cornel Dinu („La mulți ani“, Cornele!). Aflând că jurnalul liberă e disponibil, stelistul Constantin Dănilăscu la dramul Reșiței, urmat de emisari de la Dinamo și Gloria Bistrița. Să mai zică cineva că fotbalul nostru e lipsit de vedete de prima mână. Păi amărâțul de Gullit, în momentul în care și-a luat viteză de la A.C. Milan, n-a avut decât o ofertă, de la Sampdoria.

Ofițer-handicapat

După ce am aflat că purtătorul de cuvânt al Federației Române de Fotbal, dl Radu Timofte, fericitul posesor al unui act care-l scutește de impozit, a fost înlocuit în funcție de dl Cristian Bivolariu, iacă-tă și precizarea venită din Bulevardul Poligrafiei. Dl Radu Timofte a rămas, totuși, în funcția de ofițer de presă al respectabilului for fotbalistic. Lăsăm la o parte faptul că nu ni se precizează gradul, dar nu prea înțelegem, cât de originali om fi noi, cum

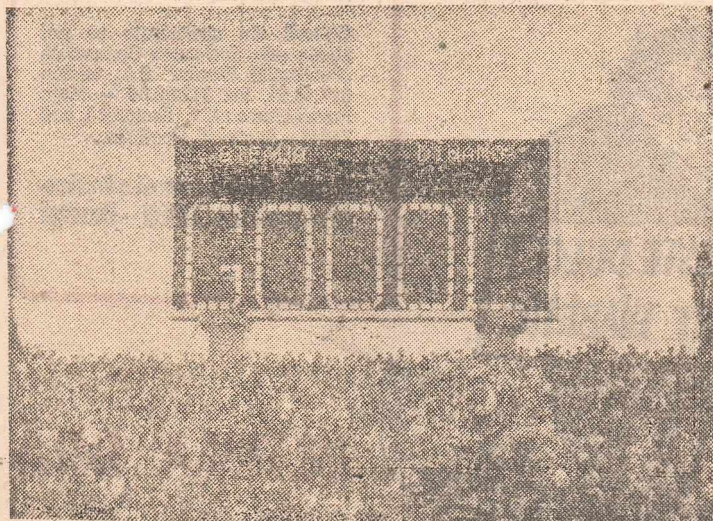
vine asta, ofițer-handicapat. Și, la urma-urmei, cu ce se ocupă un ofițer de presă și cu ce un purtător de cuvânt? Probabil ofițerul este pus să comande „culcat - salt înainte“ amărăștenilor de ziariști. Sau dă deșteptarea și stingerea acelorasi pifani cu pixul în banduliera, în timp ce purtătorul de cuvânt plimbă consoanele și vocalele de colorcolo. Ferice țară, care dă de lucru la toată lumea.

Mai profesioniști decât profesioniștii

Boxul nostru, o știe toată lumea, e împărțit oficial în două: amator și profesionist. Asta de vreo trei ani încoace. Numai că între timp s-au cam schimbat etichetele. Aia pe care scrie amator e lipită pe profesioniști și viceversa. Judecați și dumneavoastră. Pentru un titlu mondial - 8 milioane de lei (în valută, însă, să nu-i pape pe trei sferturi Vădăroiu), pentru un titlu național, constanțenii au primit câte un milion de lei (net). Tot așa, un amator (scuzați expresia) are leafă cât zămbitorul nostru drag și cam o jumătate de Cotroceni drept locuință. În acest timp, aia de le zice profesioniști se bat vreo 8 meciuri pentru a ajunge să-și dispute titlul, bursa fiind un milion. Mai mult decât atât, înainte de a urca și după ce coboară din ring, își duc singuri de grijă, în timp ce amărăștii de amatori stau 11 luni pe an pe masă și casă plătite din bugetul statului, adică de noi, contribuabilii, victimele inocente ale impozitelor. Ghici ciuperca mea: cine-i amator și cine-i profesionist?

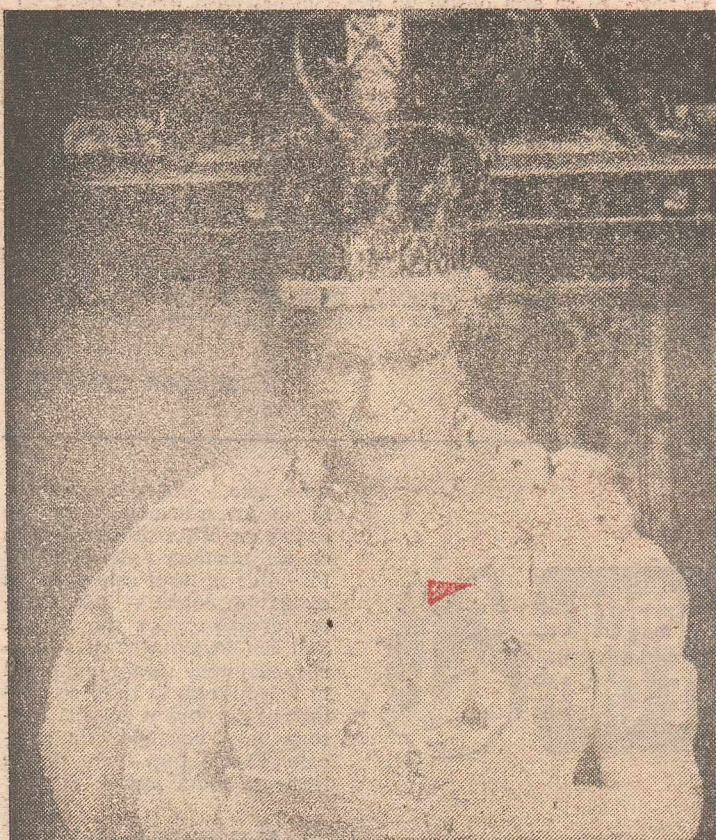
Încă una

Domnilor, nu ne-a fost ușor. Ba chiar nici nu suntem siguri că am numărat bine. Avem, iată, sau vom avea în curând, 44 de federații sportive. Ultima - Federația română de biliard. După cea, mai veche, de dans modern, e, să recunoaștem, cea mai simpatică, și nici nu-i greu să-și facă o bază materială, cărciumii avem berechet. Toate bune și frumoase, n-avem nimic cu pasiunile oamenilor, dar tare ne e teamă că, în curând, și noua organizație va solicita sediu, buget, calendar internațional, cum au făcut-o (și au și primit!) și alte federații având drept obiect de activitate hobby-uri...

FLASH

BIJUTERII UCIGAȘE

Elisabetha a II-a: „Această piatră a nenorocirii nu va scântea pe capul meu...”

În plin secol XX mai suntem înconjurați de enigme, de taine tulburătoare cărora nici oamenii de știință nu le dau de capăt. În această categorie a misterelor intră și câteva bijuterii a căror putere malefică n-a putut fi elucidată. Deși aceste pietre au fost botezate cu nume minunate, „Hope” (Speranță), „Koh-I-Noor” (Munte de lumină), „Sancy” sau „Marele Mogul”, au purtat nenoroc posesorilor lor.

Legenda povestește că fabulosul diamant verde, de 106 carate, Koh-I-Noor, a fost descoperit în India acum 2000—3000 de ani. În momentul în care el devenea proprietatea coroanei engleze, făcuse deja ravagii în sânul unei mari dinastii, cea a împăraților Moguli ce domneau în nordul Indiei. După ce Babur, supranumit Tigru, nepotul lui Tamerlan intră în posesia diamantului șișur de morți suspecte, otrăviri, masecare nu se mai sfârșeste. Tot potrivit legendei, diamantul își revărsa răul doar asupra bărbaților. În anul 1841 trupele britanice cuceresc provincia Pendjab din nordul Indiei. Printre prăzi de război se află și Koh-I-Noor care intră în visteria coroanei în 1849. Prințul consort Albert l-a oferit tinerei regine Victoria. Două zile mai târziu, un anume William Hamilton trage asupra reginei. Aceasta face imediat legătura între diamantul blestemat și atentat și refuză să-l mai poarte, mai ales că urmă să domnească în Anglia și în întregul imperiu „ca un bărbat”. Strănepoata sa, Elisabeth, n-a uitat lecția și fiindcă după regina Victoria ea era prima care urma să domnească precum un bărbat, a refuzat categoric ca pe coroana regilor Angliei să se afle veritabilul Koh-I-Noor. Suntem în anul 1952, la palatul Windsor, înaintea încoronării Elisa-

betha a II-a. Pe o masă se află expuse cele mai frumoase bijuterii ale coroanei Angliei. Cea care urma să devină regină, privindu-le a spus: „Nu, domnilor, poate sunt superstițioasă, dar nu voi purta Koh-I-Noor. Este muiat în sânge și aduce nenoroc.” „Urmez pe tronul tatălui meu, a continuat ea, și sunt chemată să domnesc ca un bărbat. Doresc ca domnia mea să fie fastă: această piatră a nenorocirii nu va scântea pe capul meu în ziua încoronării”.

O altă bijuterie a nenorocirilor: diamantul „Hope”. Deși are „numai” 44 de carate, culoarea sa albastră, de-o puritate excepțională, l-a făcut una din cele mai dorite pietre prețioase din lume. Ludovic al XIV-lea cumpără în 1668 acest diamant, venit tot din India, pentru doamna de Montepan, favorita sa din acel moment. Devenind proprietara lui, doamna de Montepan se cufundă în crimă și nebunie. Doamna du Barry, iubita lui Ludovic al XV-lea, îl moștenește și sfârșește ghilotinată. Mai târziu, George al IV-lea al Angliei, posesor prin nu se știe, ce împrejurare al diamantului, cere ca piatra să-i fie montată pe coroană. Chiar în ziua încoronării, el începe să dea primele semne de demență. De-a lungul vremii acest diamant n-a încetat să semene moarte și dezolare. În sfârșit, în anul 1947, el este cumpărat de un mare bijutier american, care, cuprins deodată de teamă, îl oferă unui celebru muzeu american, Smithsonian Institute. De atunci, protejat de o vitrină groasă, „Hope” a încetat, din fericire, să mai omoare.

Diadema cu o sută de diamante aduce la rândul-i moartea de mai bine de o sută de ani. Ea a aparținut reginei Amélie a Portugaliei și a fost purtată pentru prima oară de suverană la sfârșitul secolului

Thibaud d'Orleans, o victimă a „Diademei cu o sută de diamante”

trecut cu prilejul unei vizite la Paris. Din această perioadă viața ei a fost amestecată într-o veritabilă baie de sânge. La 1 iunie 1908 regina se găsește la Lisabona împreună cu cei doi fiil al săi. Regele Carlos îl întâmpină la debarcader. Deodată tragedia se declanșează. Mașina regală este fluierată. Se aude o împușcătură. În mașina deschisă, regele este văzut cum îndepărtează brațele, se prăbușește și moare. Un glonte l-a străpuns dintr-o parte în alta, în zona inimii. Ducele de Bragance, 21 de ani, fiul său și moștenitorul tronului, se ridică, își scoate revolverul pentru a-și răzbuna tatăl, dar se prăbușește la rândul-i, cu capul străpuns de un glonte.

În aceeași zi, Amélie devine regina Portugaliei, dar nu pentru multă vreme căci diadema continuă să facă rău. Alungată de revoluție de pe tron, Amélie este constrânsă să se stabilească în Anglia, apoi în Franța. În bagajele ei se găsește bijuteria fatală. La

moartea reginei, în 1951 bijuteriile care i-au aparținut sunt dispersate.

După douăzeci și șapte de ani bijuteria reappare. Ea aparține lui Thibaud d'Orleans, fiul cel mai mic al contelui de Paris și strănepot al reginei Amélie. Cum relațiile lui Thibaud cu familia se întrerup, el rămâne fără vreo sursă de trai și este obligat să vândă diadema directorului unei săli de spectacole pentru suma de 8 000 000 de centime. Deși diadema aparține acum altcuiva, ea își exercită răul tot asupra descendenților reginei Amélie. La 18 aprilie 1979 soția lui Thibaud naște al doilea copil, Louis-Philippe, care moare în 1980. Neșansă, blestem? La 23 martie 1983, Thibaud, aflat în Africa Centrală pentru a participa la un safari, moare de o criză cardiacă. Cine va scăpa oare familia de duhul rău care o lovește din timp în timp?

Traducere și adaptare de
ELENA GRECESCU

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte — director general:
GEORGE ARION

Membri:

Ion D. Gola, Alexandru Păsărin,
Liana Tatos, Liviu Timbus.

Director economic
Marcel Apostolescu

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interloarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
EUGEN CHIROVICI

■ POLITICĂ (2560) — Tudor Octavian (șef secție), Marian Ghitau
■ EXTERNE. (2560) — Ion D. Gola
■ SOCIAL (2559) — Dorin Sălăjan (șef secție), Gheorghe Barbu, Marin Marian, Brîndusa Nicolae.
■ ECONOMIC (2559) — Cristian Buzas.
■ CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT (2558) — Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Raluca Vrabie.
■ FOTOREPORTERI (2528) — Elena Ghera, Florin Ioniță.
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) — Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.
■ CORECTURĂ (1453) — Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

REBUS
REBUSACHE

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Constantin Grigore, Gheorghe Toia, Bogdan Viad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

■ JURIDIC (2600): Corneliu Oțeanu.
■ FINANCIAR (2143): Avidă Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Florenta Tudor.
■ ADMINISTRATIV (2600): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Cretu, Maria Șerban.
■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (617.59.69).
■ PUBLICITATE (2634, 2600): Mihai Sândoiu, Florin Dobrescu, Adriana Dobrescu, Călin Mărcușanu.
■ DIFUZARE (617.48.91): Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Emilian Chirea, Angela Frandoș, Doru Iancu, Marius Procopie, Gabriel Milan Sava, Nicolae Șerban.

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București

ULTIMA CRĂ

Greva originală, cu weekend, continuă. Așteptăm concediul!